Akbaba

«Ruslar Venüs'e bir füze attılar» — Gazeteler —

Tercüman — Venüs !..
Amerikalı — Yazık... Ruslar kolunu kırmışlar!

1961 YILINDA

9

MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ

GÖÇ *Bizim Romanımız* GÖÇ

YAZAN:

GÖÇ **YUSUF ZİYA ORTAÇ** GÖÇ

Pek Yakında Çıkıyor.

GÖÇ *Fiatı 5 Lira* GÖÇ

GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ GÖÇ

AKBABA YAYINLARI: SANAT ESERLERİ

1 — PORTRELER: Yusuf Ziya Ortaç (Mevcudu kalmamışır.)

2 — GÜN DOĞMADAN: Yusuf Ziya Ortaç

3 — HECENİN 5 ŞAİRİ: Orhan Seyfi Orhon, Faruk Nafiz Çamlıbel, Enis Behiç Koryürek, Halit Fahri Ozansoy, Yusuf Ziya Ortaç'ın şiirleri, biografileri, resimleri,

4 — DÜŞEN YILDIZLAR: Genç yaşlarında ölen şair Kemalettin Kamu, Cahit Sıtkı Tarancı, Ömer Bedrettin Uşaklı, Orhan Veli Kanık'ın şiirleri, biografileri, resimleri

5 — ÜÇ TEPE: Ziya Gökalp, Mehmet Emin Yurdakul, Rıza Tevfik Bölükbaşı'nın şiirleri, biografileri, resimleri

6 — BEŞ MEVSİM: Behçet Kemal Çağlar, Ahmet Muhip Dıranas, Necip Fazıl Kısakürek, Ahmet Kutsi Tecer, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın şiirleri, biografileri, resimleri,

Akbaba

SİYASİ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Adnan Tahir, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu

※

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

※

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire: 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı : 468 — Yıl : 38
2 Mart 1961

※

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

İMANSIZLAR!

Bakıyorum: Menderes yok!.. Yüksek Adalet Divânı huzurunda esvapları yürüyor, esvapları oturuyor, esvapları konuşuyor.. Öylesine bitmiş!

Bakıyorum: Fatin Rüstü yok!.. Ceketinin üstündeki baş, bir iskelet kafası... Öylesine erimiş!

Bakıyorum: Hasan Polatkan yok!. O sıhhatin ve servetin altın kaniyle ışıldayan çocuk yüzü, bir kış ayvası... Öylesine buruşmuş!

Bakıyorum... Hangi birine bakayım?.. Hepsi boşalmış, hepsi tükenmiş, şapkaları başlarından, pabuçları ayaklarından daha canlı hepsinin!

Anlayışsızlığıma, duygusuzluğuma acıyarak beni ayıplamayınız. Başlarına gelenleri ve gelecekleri bilmiyor değilim. Yassıadaya Savarona'nın güvertesinde havyarla viski içerek gitmediler, gururun kafdağından bir süngü dürtüşü ile yuvarlandılar.

Ama ihtilâller tarihine bakınız: Ölüme, dudaklarında umursamaz bir gülüşle yumruklarını sallaya sallaya yürüyenlerle doludur... İşkence acılarına dayanamayınca, arkadaşlarını ele vermemek için dilini dişleriyle koparan Zenon'dan günümüze kadar, her çağda ve her millette fikir kahramanlarına, ideal kahramanlarına sık sık rastlarız. Şu Stalin neydi?.. Tiflis zindanlarında çürüyen bir suçlu... Sonra?.. Sibirya'nın kutup çenberine, buzlar arasına atılmış bir sürgün... Daha sonra?... İki yüz milyonun kaderini yıllarca pençesinde tutmuş bir çelik adam!

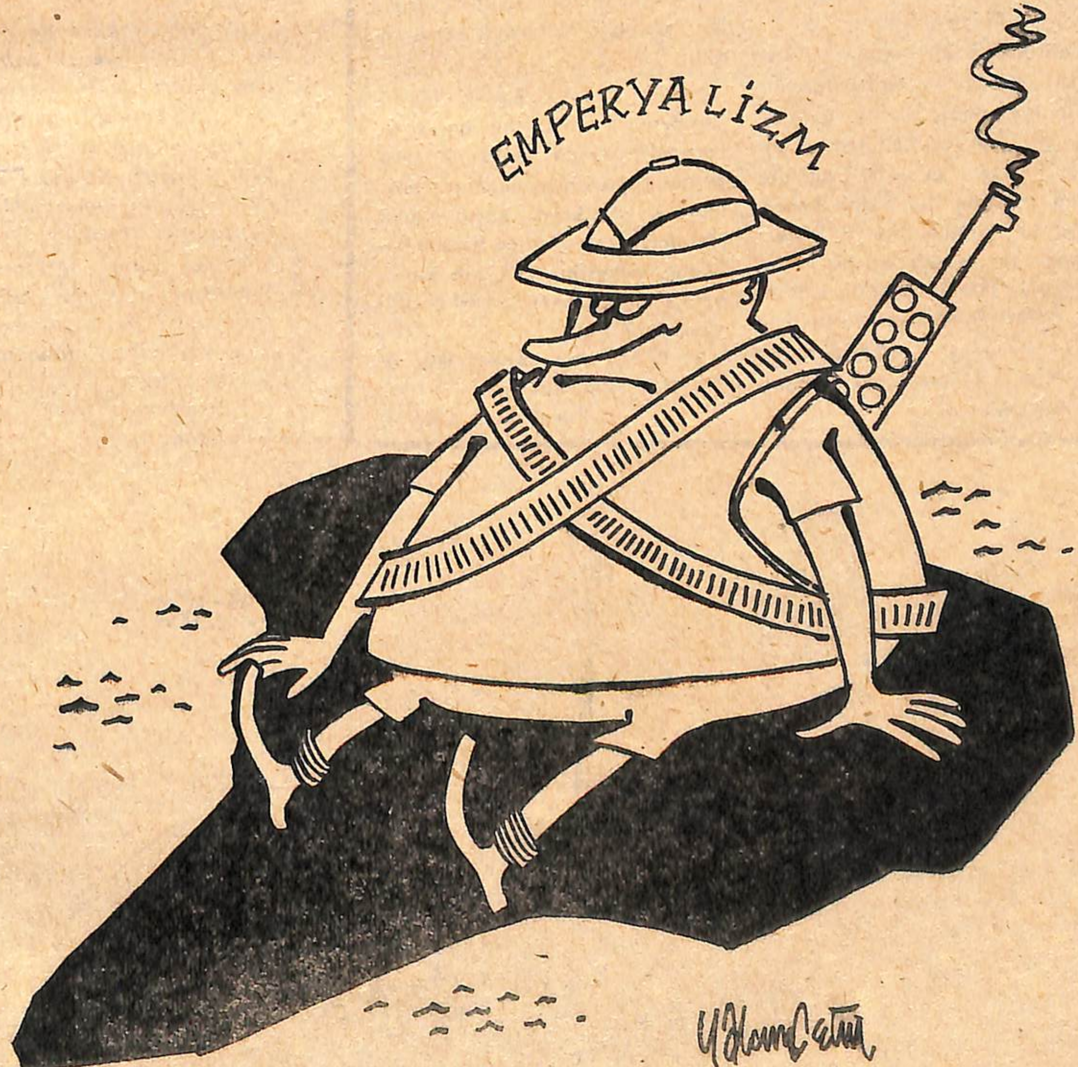
Nasıl oldu da biri, sır vermemek için kendi dilini kendi dişleriyle koparıp Tyran'ın suratına kanlı bir balgam gibi tükürdü?

Nasıl oldu da öbürü, buz cehennemleri içinden dimdik çıkıp ihtilâl Rusyasının başına geçti?..

Hayır hayır, uzaklara değil, sınır ötelerine değil, kendi yakın geçmişimize bakalım: Birinci Dünya Savaşından bir imparatorluk batırarak çıkan Enver paşa, bir dakika olsun Yassıada sanıklarının, değil yalnız ruh, et ve kemik sefaletine düştü mü?.. Son nefesini bile Türkistan dağlarında dövüşe dövüşe verdi!... Elinde silâh, ayakta öldü!.. Neden?.. İnanmış adamdı da ondan!..

Menderes'i ve arkadaşlarını tanınmaz hale getiren, on aylık Yassıada hayatı değil, dâvasız adamın, ülküsüz adamın, kendi kendisine inanmamış adamın iç yıkılışıdır.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Beyaz zehir!

Lütfi Kırdar

Politikayı bir yana itelim: Lütfi Kırdar'ı kaybettik! Bu kayboluş, onun ölümü ile değil, İstanbul valiliğinden ayrılışiyle başlar. O, eski başkente gelen valilerin hiç birine benzemiyordu: Gönlü, yeniye, güzele koşan bir insandı Kırdar. Tahsilsizliği, İstanbul'a İkinci Dünya Savaşı içinde gelmekle başlar: Bıraktığı eserlerin çoğu kaçaktır. Kimden mi? Günün Başbakanından!

Refik Saydam, bombardımanlar altında dünya yanar yıkılırken, İstanbul'da tek çivi çakılmasını istemiyordu.

Eminönü meydanını açış başlangıcı, Mısırçarşısını biblo gibi ortaya çıkarış, Haliç üstüne kornişlenen Refik Saydam balkonu, Dolmabahçeyi Maçkaya bağlayan en güzel yolumuz, İstanbul'un tek stadyomu, Spor-Sergi Sarayı ve üzerinden on dört yılın dört mevsimi geçen Opera iskeleti hep, hep, hep, yoksul bir bütçeyle devlet yasağı içinde onun yarattığı eserlerdir!

Onu İnönü sevdi, tuttu, hattâ aile çevresi içine aldı.

Ama o kadar başarı ve bu kadar sevgi, düşmansız kalamazdı elbet!

Hasedin tırnakları onu her gün didikliyor, kinin dişleri onu hergün ısırıyordu: Kırdar'ın en amansız düşmanları kimlerdi bilir misiniz? Kendi partisinin ön safında olanlar!

Nihayet, gönlünden vurulmuş, kanı içine aka aka işinden uzaklaştı...

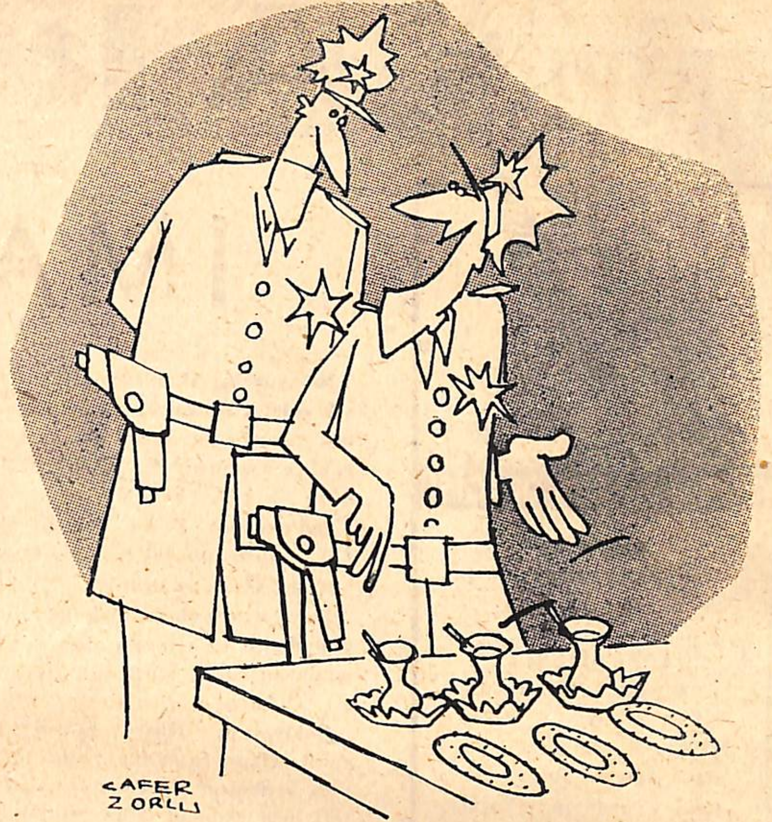
Ama Şefin vefası onu elinden tutuyordu hâlâ... Elçilik verdiler, istemedi. Mebusluk verdiler, aldı...

Kırdar, buraya kadar bütün imtihanları örnek bir başarıyla vermiştir. Onun ayağı, bir ara seçimi kaybedince kaymaya başladı: Kaydı, kaydı, kaydı, tââââ Menderes kabinesinde Sağlık Bakanlığı çukuruna... Tââââ Yassıadaya... Tâââ Asri mezarlığa düşünceye kadar!

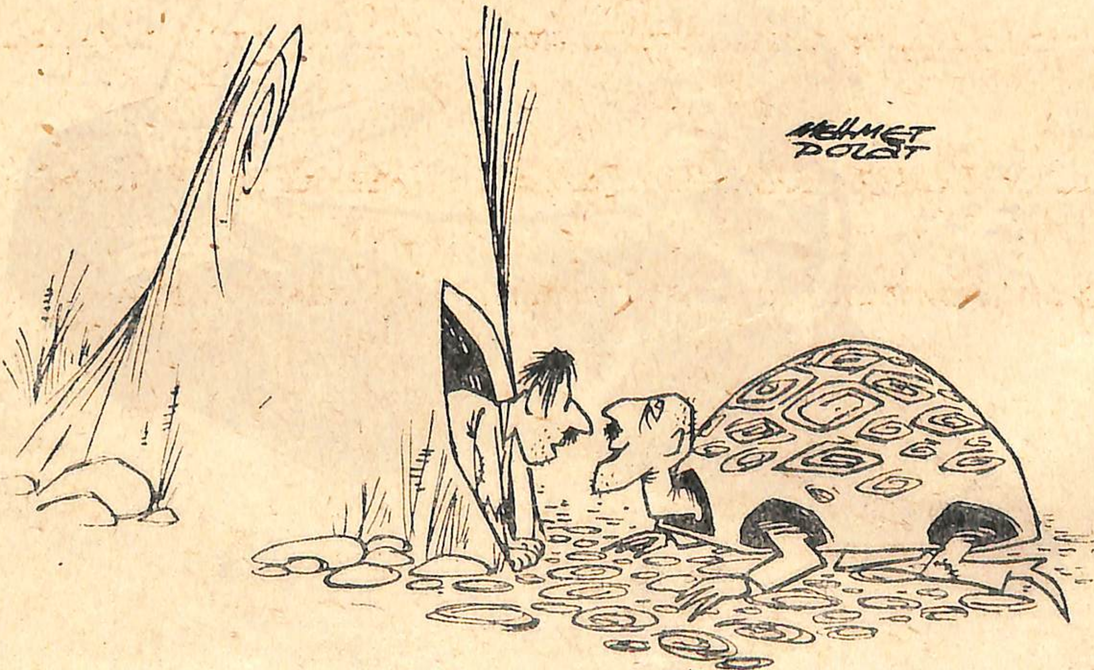
C. H. P. onu yaralamıştı. Ama D.P. öldürdü!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Hırsız yakalayan polislere mükâfat verilecek. (Gazeteler)

— Haydi, âfiyet olsun... Bugün üç hırsız yakalamışsın!

— Müjde... İnşaat malzemesi ucuzluyormuş!...

Köyden Sesler:

Azıcık daha!

Köylüler kahvede oturuyorlar. Genç yedek subay öğretmenleri de aralarında.

O sırada kapı açılmış, bir onbaşı girmiş içeriye. Karakol onbaşısı. Köylüler hemen kalkmışlar. Onbaşı: «Oturun» demiş, oturmuşlar.

Yedek subay öğretmenimiz kendisine onda biri bile gösterilmiyen bu saygıyı şaşkınlıkla seyrediyor, nedenini düşünüyormuş.

Yanındaki ihtiyar çekmiş kolundan:

— Evlât, demiş. Dassilin, ohuman ni gadaa senin?

— Lise mezunuyum...

Bir keder kaplamış ihtiyarın yüzünü:

— Uleeen, demiş. Tuh, tuh, yazıh! Ne dimeğe öyle gısa kestin? Acık daha dişini zıkıp ohuyaydın da bi onbaşı olaydın ya!

Köyde Volare!

Ömründe ilk olarak ve görevi gerektirdiği için köye ayak basan bir yedek subay öğretmen arkadaşımızla, göreve başladığının üçüncü günü konuştum. Bana köylümüzü umduğundan fazla uygar bulduğunu, buna delil olarak ta yattığı odanın köy alanına bakan penceresi önünde bir adamın her sabah «Volare» yi ve kendisinin bile bilmediği başka melodileri söylediğini anlattı. Adam «Volare» yi söylerken öyle güzel «o-ğo-ğo-ğo» diyormuş ki..

Beş on gün sonra gene görüştük. Alnı kırış kırış. Kaşlarının üstünde görünmez bir ağırlık var.

— Sığırtmaçmış ağabey, dedi.

— Biliyorum, dedim.

Hendeğin bu yakasına bir kişi daha atlamıştı.

Kenan AKINCI

TAŞLAMALAR

HÜSEYİN KORKMAZGİL

Yok yok pazarı

Temsilciler meclisinde sormuşlar:

— Memleketimizde issizlik var mı?

Çalışma Bakanı Tahtakılıç:

— Hayır, demiş, memleketimizde işsizlik yok. Fakat gizli işsizlik var. Bu yüzden memleketimiz her yıl on milyar lira zarar görüyor.

Bu halkın kaderidir bu. Gizli sevda çekeriz, gizli sıtma tutarız, gizlice fısıldaşırız, gizlice kayırırız, ne bileyim, her işimiz gizlidir. Boşuna dememişler, ibadet de gizli, kabahatta...

Yalnız, küçük bir rica: «gizli» yi kaldırsakta, «evet, işsizlik var» desek nasıl olur? O zaman soruyu şöyle yanıtlamamız gerekecek:

— Evet, memleketimizde işsizlik var. Bu yüzden her yıl on milyarlarca lira zararımız oluyor.

Vaftiz babası

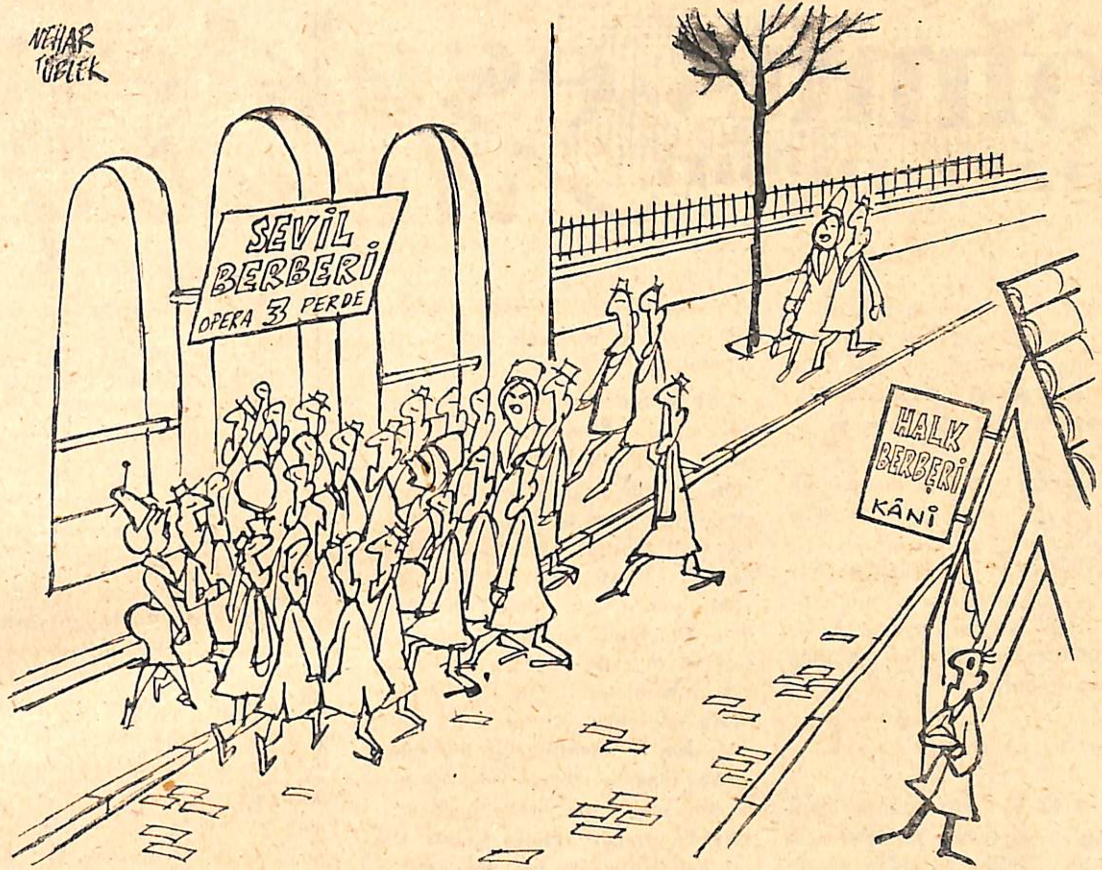
Alican partisine nihayet bir ad bulundu: Yeni Türkiye Partisi... Ama bize kalırsa en iyisi ad koymamaktı. zamanla halk nasıl olsa ona güzel bir ad takardı!.. Örneğin, Demokrat Parti de zamanla Demirgrat Parti olmadı mı? Demirağ'ın partisi de Kuzu Partisi olmadı mı?

Yenilik tutkusu

Alican ve arkadaşlarının partisinin adı «Yeni Türkiye Partisi» mi, Yoksa Türkiyenin yeni partisi mi?

Addaki bu kaypaklık, partinin henüz dengesini bulamadığını gösteriyor

Öyle ya, yeni olan her şey eskidiği gibi Yeni Türkiye Partisi de iki gün sonra eskiyecek. Ya ne olacak o zaman? En iyisi, Eski Türkiye Partisi demekti. Eskinin eskimesi göze batmaz ama, yeninin eskimesi?..

YAZISIZ!

Lumumba da Lumumba

— Lumumba hapsedildi!

— Eyvah, yandı Mobutu!

— Lumumba kaçtı!

— Eyvah, yandı Mobutu!

— Lumumba öldürüldü!

— Eyvah, işte şimdi yandı Mobutu!

Az daha..

Şair Fazıl Hüsnü Dağlarca, şiir gezen, şiir yatan, şiir kalkan, şiir yiyen, şiir konuşan, şiir öksüren, arasıra da şiir yazan büyük bir şairdir. (Ben büyük diyeyim de, gerisi kendisinin bileceği) Şimdiyecek te hiçbir gazete ve dergide tek satır düzyazı yazmamıştır. Gören varsa göstersin.

Şairliğini yitirme korkusu içinde, düzyazıdan köşe-bucak kaçan Dağlarca, bir de baktık Vatan Gazetesinde «Daha» genel başlığı altında, «Eskiden kurtulmak» adlı bir dizi söz dökmüştür! Ama ne sözler! Demek «eski»den kurtuluyor Dağlarca? Peki ya, ne olacak onca şiir?

Sözlerinden birkaçını buraya aktarıyorum:

«Eskiden kurtulmak kendimizi yenilemektir.»

«Eski üstümüzdeyken «eskimiş» değildir. Ondan ayrılabiliyor muyuz? İşte o eskidir artık.»

Az daha Dağlarca, az daha!

Gerilik panayırı

Memleketimizde geri kafalı çocukların sayısı 500 binmiş!..

Biz buna çoktan razıyız. Ama ya dayılar, ama ya babalar, ama ya analar, ama ya o geri zekâlı çocuğun takım taklavatı? Onları neden saymıyoruz? Nerden geldi bu geri zekâlı çocuk? Leylek mi getirdi?

Artçı

Turizm konusunda Türkiye en gerideymiş. Lübnan'dan bile gerideymiş. Lübnan'ın turizmden yılda sağladığı gelir, bizimkinden on kat çokmuş. İyi mi? İyi.

Fakat bu haberi verenler gerçekten yanılıyorlar. İstanbul'a, Ankara'ya, İzmir'e, Adana'ya baksınlar. Trenlere, otobüslere, kamyonlara baksınlar. Nedir o sırtları yorganlılar? Turist dediğin hep dışardan gelmez ya!..

Kökü bir ya!

Bizde iki grup karşıkarşıyadır: Biri devrimci öteki, gerici. İkisi de birşeyler yapmak istediğine göre, gelin, biz bu iki grubu tek sözcükle birleştirelim: Devirimci...

Nasıl olsa o onu devirmeğe çalışıyor, o onu!

Bir adamın biriktirdiği paraları fareler yedi... (Gazeteler)

ölmüş eşekten Mektup

aziz nesin

BİRİCİK dostum Eşek Arısı, Çocukluğumuzda mahalle mektebinde hep bir ağızdan ilâhî söyletirlerdi. Şimdi o ilâhîlerden aklımda tek tük mısralar kalmış:

«Şol cennetin ırmakları akar Allah
deyu deyu...»

Daha cennete ulaşmadığım için «Şol cennetin ırmakları» nın ne «deyu deyu» aktığını duymadım. Yine o ilâhîlerden birinden aklımda şu mısra kalmış:

«Altım toprak, üstüm yaprak...»

Bu ilâhiyi biz, altı toprak, üstü de dökülen sonbahar yapraklariyle örtülü bir ölünün ağzından söylüyorduk. Bize bu ilâhiyi altı - yedi yaşlarındayken söyletirlerdi. Daha o zamandan bize yaşamayı değil, ölümü düşündürüp içimizi karartırlar. Sonraları, büyüyünce duyduğum bir sokak şarkısı ile bu ilâhiyi birbirine karıştırdım. Sokak şarkısı şöyleydi:

«Kolların sana yastık, saçların
yorgan...»

Ne yaşarken yastık kollar, yorgan saçlar gördüm; ne ölünce topraktan yatak, yapraktan yorgan gördüm. Altımda ölü, üstümde ölü, ben iki ölü arasında, üçüncü ölü!

Altımdaki ölü anlatıyordu:

— Ben beyaz kadın ticareti yapardım.

Ölüler yalan söylemez Eşek Arısı. Onun için altımdaki ölü, kadın tüccarı olduğunu saklamıyordu. Açık açık:

— Ben bir gavattım, diyordu.

Üstümde yatan ihtiyar, bunu duyunca, en altta yatan gelinini bir gavat ölüsünden korumak için bağırıyordu:

— Burası şerefli insanların aile mezarlığı... Godoşlar ailemizin harim-i ismetine giremezler!

Ölüler yalan söylemez. Altımdaki ölü anlatıyordu:

— Ben namussuzdum. Her türlü namussuzluk toplanmıs, bende kargâh kurmuştu. Dolandırıcı idim. Kaçakçı idim. Hırsızdım. Adam bile öldürmüştüm. Ama bütün namussuzlukları o kadar yüksek seviyede yapardım ki benim yükseldiğim seviyeye kanunun eli uzanamazdı. Yüksek seviyedeki bütün namussuzlar gibi, ben de şerefli bir insan olarak yaşadım. Hem o kadar şerefli idim ki, benim için yazdıkları yazılar, şerefimle mütenasip olmadığı için mahkemeye verdiğim üç gazeteciyi mahkûm bile ettirmiştim.

Günün birinde öldüm. İki gün önce cenaze törenim yapıldı. Tabutumu, cami avlusundaki musallâ taşına koymuşlardı. Ben tabutun içinde olacakları beklerken, bir bando sesi duydum. Bando, Şopen'in cenaze marşını çalarak bize doğru yaklaşıyordu. Şu Şopen büyük adam. Dünyanın neresinde olursa olsun, büyüklerden, ünlülerden biri ölünce, bandolar Şopen'in ruhunu ta'zip edecekler. Şu anda kimbilir, dünyanın kaç yerinde birden çalınmakta olan bandoların gürültüsü ile Şopen'in ruhu ürkütülmektedir. Böylece Şopen, cenaze marşı olarak oynak bir hava bestelememiş olmasının cezasını ebediyen çekecek...

Bandonun sesi ağır ağır yaklaştı. Tabut tahtalarının aralıklarından dışarısını gözetledim. Gerek bandoya, gerek cenaze törenindeki kalabalığa bakılırsa, bu ölen çok büyük bir adam olacaktı. Belki bir Vali, belki bir başbakan, belki cumhur başkanı... Onun tabutunu, benim tabutumun yanına musallâ taşının üstüne koydular. Bando da sustu.

Büyük adamın ölüsü, benim ne alçak olduğumu ruhumun kokusundan anlamış olacak ki, tabutun içinden:

— Beni buradan kaldırın. Ben bir gavatın yanında duramam!... Ben bir kahramanım!... diye bağırmağa başladı.

Ama yaşıyanlar, ölünün sesini duymuyorlardı. Ben de ona tabutumun içinden ölü dili ile:

— Biraz sonra nasıl olsa tabutlarımız ayrılacak. Sinirlenmeyiniz sayın kahraman, biraz sabırlı olunuz! dedim.

Gerçekten de dediğim gibi oldu. Az sonra ayrıldık. Yalnız bu ayrılmada bir küçük yanlışlık oldu. Onun cenaze törenine katılan büyük kalabalık benim tabutumu, benim cenazeme gelen bir kaç kişi de onun tabutunu aldılar. Şimdi bando benim tabutumun arkasında cenaze marşı çalmağa başlamıştı. Yâni gavatla kahraman birbirine karıştırılmış ve ben gavata cenaze marşı çalınır, tabutunun arkasından da yüzlerce kişi gelirken, kahramanın tabutu da birkaç kırtipilin elinde kalmıştı.

Mezarlıkta hakikî kahramanın tabutu ayrıldı, onu gözden kaybettim. Daha doğrusu kahraman ben olmuştum. Beni işte bu mezara, o kahraman sanarak gömdüler. Gömdükten sonra da tepemin üstünde nutuklar çektiler. Bu nutuklardan ne büyük işler başardığımı öğrenmiş oldum.

Buraya gömüldüğümdenberi vicdan azabı çekiyorum. Bir kahramanın yerini almak, hakkını yemek bana çok ağır geliyor. Düşünüyorum, vaşadığımız dünya baştan sona haksızlıklarla dolu idi. Benim gibi namussuzlar bile şerefli birer insan olarak yaşayabiliyorlardı orada. Peki, öteki dünyada da bu haksızlıklar sürüp gidecek mi? Benim gibi bir gavat, cennette bir kahramanın yerini mi alacak? Benim için hiçbir zorluk yok. Cennette kurulur, yan gelir yatarım. Ama kahraman ne yapacak? O da benim yerime cehennemde yanacak... Elbet dünyada yaptıklarımızın burada bir sorgusu başlıyacak. Benim yerime sorguya çekilecek olan sayın kahramana, sual meleği:

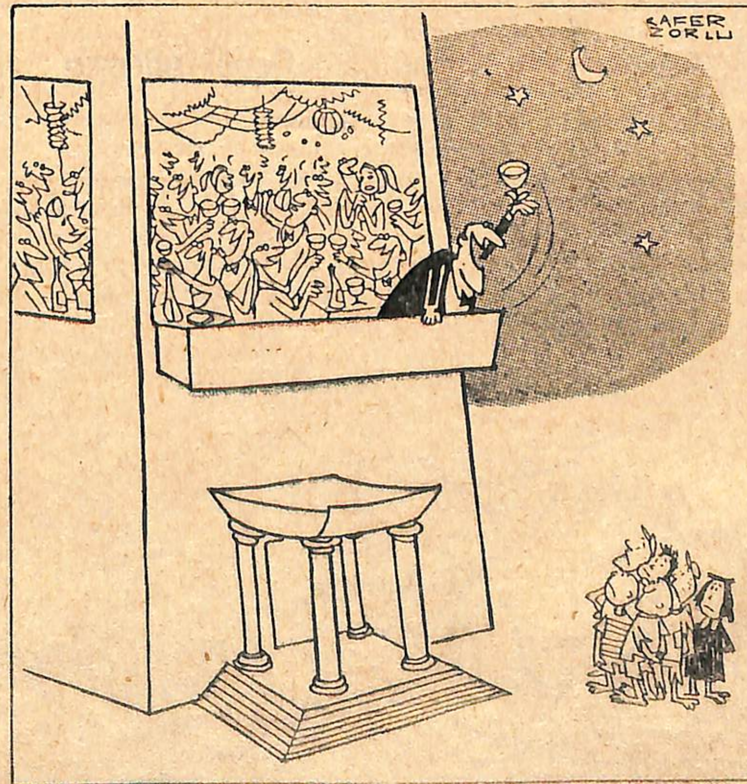
— Sen kadın satışı yapmışsın!... dediği zaman kimbilir sayın kahraman nasıl şaşıracak... Belki de kahraman bu sorgular karşısında bir kere daha ölür.

Kardeşim Eşek Arısı, kötü insan, kadın tüccarı deyip geçme... Altımdaki ölü adam, bir yanlışlık yüzünden, kendisinin yerine bir kahramanın başına gelecekleri düşünüp ağlıyordu. Beni bir gülmedir aldı. Nedense bir kahramanla bir gavatın yer değiştirmeleri bana pek komik geldi... Bu, tıpkı bir zamanlar yaşadığım dünyada olduğu gibi bir işti. Bilirsin, yeryüzünde de alçaklarla yüksekler birbirine karışmışlardır; kim namuslu, kim namussuz ayırt edilemez. Yaşadığım sürece bu karışıklığa gülmüş durmuştum. İşte burada da gülünecek bir karışıklık bulduk. Şimdiyedek olanlara bakılırsa, yeryüzü ile yeraltı arasında hiçbir ayrım yok.

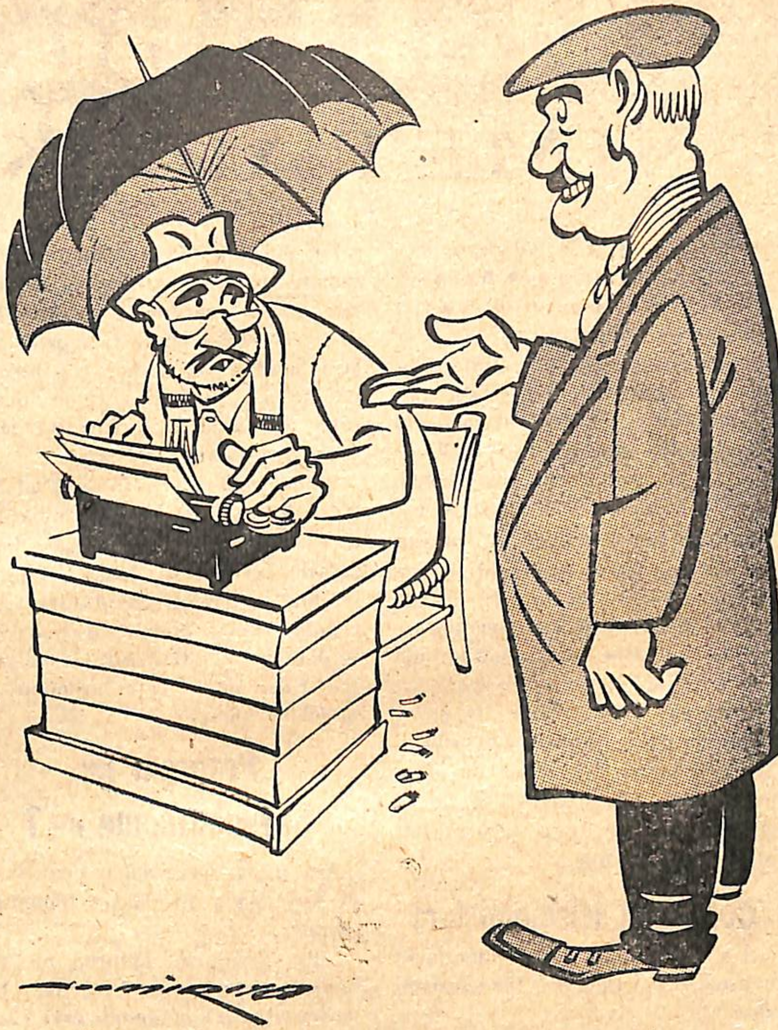
Altımdaki kadın tüccarı hüngür hüngür ağlar, ben onun üstünde kıkır kıkır gülerken, nerden geldiğini kestiremediğimiz kalın bir ses duyuldu:

— Ağlama!... İlâhî adalet yerini buldu! Şimdi sesini duyduğunuz ölü kişi, seni doğurtan doğum doktorudur. Ben elli dört yıl önce, doğum evine gelen anneni doğurtmuştum. Annen seni doğururken, hemen o sırada başka bir kadın da başka bir erkek çocuk doğuruyordu. İşte bu arada sizler birbirinize karıştınız. Yanlışlıkla sen başka kadına, öbür çocuk da annene verildi. İşte bu yanlışlık, hayatınız boyunca sürdü. Aslında sen kahraman

Fakir çocuklar şerefine bir kokteyl verildi. (Gazeteler)

— Şerefinize çocuklar!

— Bir dilekçe yazdıracağım...
— Parti kurmak için mi?

Parmakistan

El parmaklarım için yaşıyorum ben.
Herşeyim onlar için.
Saçım ormanları,
Kulaklarım jimnastikhaneleri,
Burnum astım mağaraları,
Füzeleri sevilcelerim,
Cildim tarlaları.
İstediklerini yaparlar, karışmam.
İtfaiyecilik
İtfaiyecilik,
Çapkınlık
Çapkınlık,
Yalnız istifçilik yaptılar mı, keserim tırnaklarımı.
Arabistan kanunu geçer ülkemde.
El parmaklarım için yaşıyorum ben.
Herşeyim onlar için.
Saçım,
Kulaklarım...
Ayak parmacıklarım desen ebedî hapis.
Çorap zindanında,
Ya da terlikte,
Yorgan altında.

Yalçın KAYA

olacaktın, öbür çocuk da gavat olacaktı. Fakat doğumlarımızdan sonraki karışıklık yüzünden sen kahraman olacakken gavat oldun, öbür çocuk da gavat olacakken kahraman oldu. Yâni bir kahraman gavatın hayatını, bir gavat da kahramanın hayatını yaşadı. Şimdi ikiniz de öldünüz de çok şükür, ilâhî adalet yerini buldu. Onun için, haksızlıkla bir kahramanın yerini aldım sanarak, hiç üzülme!... Yanlışlık düzelmiştir.

Bu sesi duyan altımdaki ölü:

— Yahu bu ne biçim kurban olduğum adalettir, dedi, bana kırk yıl kadın tüccarlığı ettirmeden bu adalet yerini bulamaz mı idi?...

Alt kattaki ölüye:

— Dua et ki yine erken öldün, dedim, ya üstümüzdeki moruk gibi seksen üç yıl yaşasaydın?...

Sesi gelen doğum doktoruna:

— Sen kimsin? Sesin nerden geliyor?

Diye sordum.

Ses cevap verdi:

— Ben sizin mezarınızın üstünde yetişmiş deve dikeniyim. On sekiz yıl önce öldüğüm için, etim, kemiğim çoktan çürüdü, toprağa karıştı. Topraktan da deve dikeninin bedenine karıştım.

Şu olanları düşünüp:

— Ne karmakarışık iş! diye mırıldanıyordum ki, çok uzaktan gelen başka bir ses duyuldu:

— Karışıklık o kadar değil!... O karışıklığın daha da öncesi var. Ben, nüfus kâğıdına göre senin babanım! Ama gerçekte ise, bir yanlışlıkla senin yerine kahramanlık eden adamın babasıyım. Bir gece... Karanlık bir gece idi... Ben de çok sarhoştum... Kendi evim sanarak, başka bir eve girmişim. Kendi yatak odam diye başka odaya, kendi yatağım diye başka yatağa, kendi karım diye başka bir kadının koynuna girmişim. O başka kadın da kendi kocası olmadığımı bile bile...

Altımdaki adama:

— Tepemizde bir bitki daha konuşmağa başladı. Aman bu işi kurcalama arkadaş, yukarıdaki bütün otlar konuşmağa başlarlarsa, işler tüm karmakarışık olacak, içinden hiç çıkamıyacaksın! dedim.

Altımdaki adam:

— Sen onu bırak şimdi, dedi, altımda bir kadın vardı ya...

— Evet?...

— O kadını sattım.

— Kime?

— Senin üstündeki ihtiyara...

— Kendi gelinini, öyle mi?...

— Başka bir kadın diye yutturdum. Aslında adam da gelini olduğunu biliyor ama, bilmemezlikten geldi!

— Tuuu... Yahu, bu ne alçaklık!, diye bağırdım.

Altımdaki adam:

— Ne yapayım kardeşim, dedi, kırk yıldanberi bu zenaata alışmışım şimdi yapmadan duramıyorum. Öldükten sonra da hemencecik kahramanlığa alışamam ya...

İşte burası böyle sevgili kardeşim Eşek Arısı; yâni siz orada nasılsanız, biz de burada öyleyiz. Burada da dünyada olduğu gibi karışıklık sürüp gidiyor. Haksızlıklar düzelir diye tatlı canıma kıydığıma değmedi.

Özlemle gözlerinden öperim.

Kardeşin
ÖLMÜŞ EŞEK

YAZISIZ!

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Yeni adaylar

Tebessümü az, dedikodusu bol Ankara'da bazı vatandaşlar parti kurma telâşesinde... Moda meselesi, deşarj meselesi, gömülü ihtirasları kolay politikadan gün ışığına kaydırma meselesi... Bir zamanlar herkes milletvekilliğine adaydı. Bir zamanlar herkes gazete patronluğuna adaydı. Bugün herkes parti kuruculuğuna aday...

Ay, ay, aaay!...

Parti enflâsyonu:

Var bugünlerde!...

Ankara Valiliğinin bakımsız ve tarihi binasının ikinci katında koşuşmalar oluyordu. Bir takım estekli köstekli adamlar koridorlarda dolaşıyor, kapılar açılıyor, kapılar kapanıyor, ellerinde kâğıtlar yüzlerinde emeklilik emâreleri çökük yanaklı memurlar fiskoslaşıyordu hararetli ve ne olur ne olmaz şimdiden saygılı:

«— Bugün müracaat eden dördüncü parti...» En fıraklı isimlisi «Cumhuriyetçi Meslekî İslâhat Partisi»!... İnşallah ömrü de ismince uzun olur!...

Her kurucu, senediyle sepetiyle, tüzüğüyle, Vali Paşanın odasına dalıyor, Vali Paşa da (General İhsan Ongun) değişmez nezaketiyle ve değişmez bir tek cümleyle cevap veriyordu kuruculara: «Lûtfen dışarda bekleyin.» Kurucular vücutlarının ağırlığını sağ ayak üzerinden sol ayağa aktarırken, o da başına yardımcılarını toplayıp, partilerin emelleri nin (iktidardan başka emelleri var mı?) tüzüklerinin (hangisinin tüzüğü ötekinden farklı?) üzerinde incele meğe girişiyordu. Vali Paşa tetkikata girişirken, her geçen saniye, dakika, saat, CHP nin ekmeğine tabaka üstüne tabaka yağ sürüyordu, kaygan kaygan, kaymaklı kaymaklı!...

En çok koşuşmaya sebep olan kurucu General Gümüşpalaydı... E, hem general, hem gümüş, hem pala!... Foto muhabirleri resmini cephe cephe çekmeye doyamadılar. O kadar fotojenik miydi ki?...

Doktor Simkokun fikri:

Doktor Simkok (polis romanlarından almadım bu ismi), kadın doktorudur. Türkiyeyi sevmeğe devam etmeğe kararlıdır. Son gelişinde şunları söyledi:

«— Fransızların son yazdıkları gibi, sizden artık dünya birşey beklemezken öyle şaşırtıcı bir hamle yapıyorsunuz ki, dünya ne düşüneceğini bilmiyor hakkınızda. Yahu bunlarda ne cevher ne cevher varmış da biz göremiyormuşuz diye mahcubiyetten dövünürken dünya, bu sefer öyle bir şey yapıyorsunuz ki, dövündüğüne pişman ediyorsunuz zavallı dünyayı!... Sizin milletçe nadir hasletleriniz var: Ağırlık, dayanıklılık, ölümü hiçleme... Ama çok eski bir dostunuzun sözlerine kızmayın, sizde kadın erkek münasebetleri halledilmedikçe, yaratıcı bir toplum haline gelemezsiniz...»

Dostumuz Doktor Simkok bunu söyledi ve bizi pürüzlü pürüzsüz meselelerimizle başbaşa bırakarak, nefîs bir «Caravelle» uçağıyla Pakistan'a uçtu...

Müsamahalı bir dosttu Doktor Simkok: Bir tek meseleye bağlıyordu bütün eksikliğimizi. Merhum Refik Saydam'la karşılaşmamıştı ki A dan Z'ye kadar değişmemiz gerektiğini öğrensin!

Ayrı masalar

Bir tiyatroda daha önce bir filimde oynanan konu oynanırsa, insan mukayese etmekten hiçbir şeyin zevkine varamıyor. Şimdi işte üçüncü tiyatroda «Ayrı Masalar» diye bir piyes sahneyi işgal etmekte... Konu... İnsanlarda şuuraltı çalışmasının cinsî münasebetlerde (bundan soğuk deyim kullanılamaz) önemi... Ben böyle yarı sıcak, yarı soğuk, yarı iddialı, yarı psikolojik konuları sevmem... Oyun fevkalâdeydi ama... Bizde hiçbir zaman bütün bir ekip fevkalâde olamıyor, ister aktör trupu, ister binicilik ekipi, ister futbol takımı... Biz iyi «münferit işler» toplumuyuz. İşte Ayrı Masalarda da, Muazzez Lutas sivriliyordu Himalâyalar gibi, oyunuyla. Çok zor bir iş görüyordu Muazzez Lutas. Çifte rol oynuyordu. Fazilet bakımından dumura uğramış, duygu bakımından aşkın taşkın bir sosyete kadını rolünü, ki bu rolü filimde geçkin Rita Hayworth oynuyordu, bir de annesinin tahakkümü altında şahsiyeti sarsaklaşmış bir genç kız rolünü (bu rolü filimde iyi artist Deborah Kerr temsil ediyordu)... Muazzez Lutas «iyi artist» lik uğrağını aşmış, büyük artistliğe doğru yöneliyor. Şartlar biraz daha müsait olsa, ulaşmıştı bile...

Çorbasını içirmemişler!

Sık sık Ankara kumandanından bahsediyoruz: Bağlayıcı bir şahsiyeti var:

Geçen gün karısını almış, bir gece lokalinde bir çorba içmek istemiş herkes gibi. Sen misin çorba içmek istiyen. Çorbayı boğazının birinci düğümüne dizmişler...

Lokalin sahibi kumandanı tanır tanımaz, asırlık geleneklerden hız alarak, ellerine sarılmış... «Yahu» demiş general bu öpme taarruzu karşısında «Ben de herkes gibi bir adamım, ne diye bir çorbamı bana rahat içirmezler?...» Tası, içindeki çorbayı fırlatarak kalkmış...

Bunlar ateş içinden fırlamış adamlar, hallaçtan yeni gelmiş pamuk şilte içinden değil... Hiç olmazsa başkaları anlamıyorsa, lokal sahipleri (ki bir hayli insan sarrafıdırlar) anlasınlar bunu... Şunun şurasında seçimlere ne kaldı?... Bıraksınlar bu gösteriden samimiyetle hoşlanmıyan sahici insanları!...

Proğram mı Seyyahatname mi?

Altı parti, Gazeteciler Cemiyetinde kuyruğa girip basın toplantısı yaptılar.

Filim kontlarını andıran bir zat bakkal defterlerine benziyen bir defter çıkardı koynundan, eski Türkçe yazılarla baştan sona kadar bezenmiş... Bazı yırtıklar kelimeleri ikiye, uzunsa üçe parçalamıştı o kadar eskiydi defter...

Genç bir gazeteci sordu:

— «Ne o abi seyahatnâme mi?...»

— «Yooo, partimizin programı, mamafi Yeni Delhi'de yazıldı, 1948 senesinde...»

Bu Memleketçi İslâhat Partisinin programıydı. Filim kontu zat ta bu partinin kurucularından doktor Salih'ti. Arada bir gazetecilere başını sallıyarak bakıyor:

— «Ankara'da bu kadar gazeteci yoktur canım, aranıza meslekten olmıyanlar karışmış olacak... Bakın Ali Can partisi bizim partinin bir kelimesini çalmış...»

— «Hangi kelimesini?»

— «Türkiye ayol, Türkiye!... Farkına varmadınız mı?...»

(Eğer anlattığım harfi harfine doğru değilse istediğiniz cezaya hazırım sevgili okuyucularım). Doktor Salih nefesi heyecandan kesile kesile anlatıyordu:

— «Biz CHP nin 6 okuna 6 ok daha ilâve edeceğiz...»

Dünya «ok» tan geçilmez olacak galiba bu gidişle...

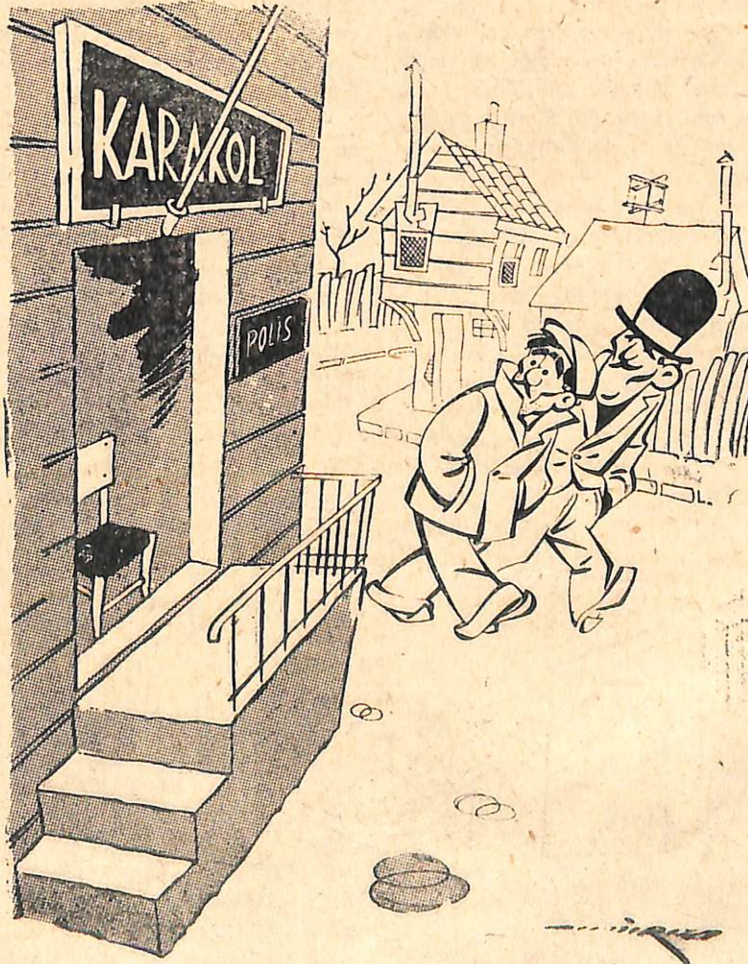
— «Nasıl ahlâkta da islâhat lâzım değil mi?.. Nasıl?... Bilmem nede islâhat lâzım değil mi?... Nasıl?... Feşmekânda da islâhat lâzım değil mi?...»

E, partinin kurucusu «Salih» olunca elbet «ıslah», «ıslahat» her işde olacak... Osmanlıcası kuvvetli olanlar bilir: Salih, ıslah, ıslahat hep bir köktendir...

Ne diyelim: «Allah partilerimizi ıslah eyleye!»

Bir de radyo ağzıyle: «Amiiin!»

Harbiye caddesinde bir mağaza soyuldu. (Gazeteler)

— Ne dersin abi, şan olsun diye şu karakolu da soyalım mı?..

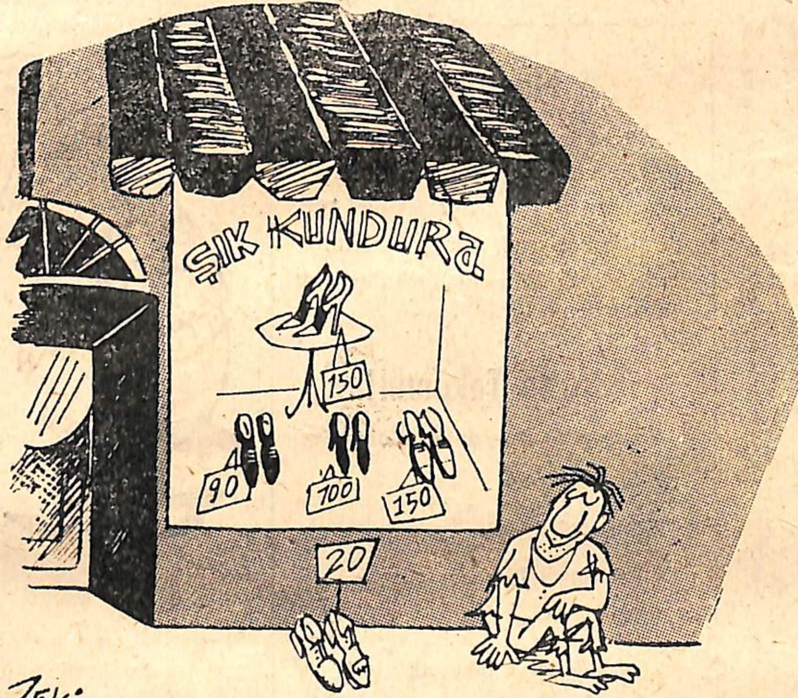

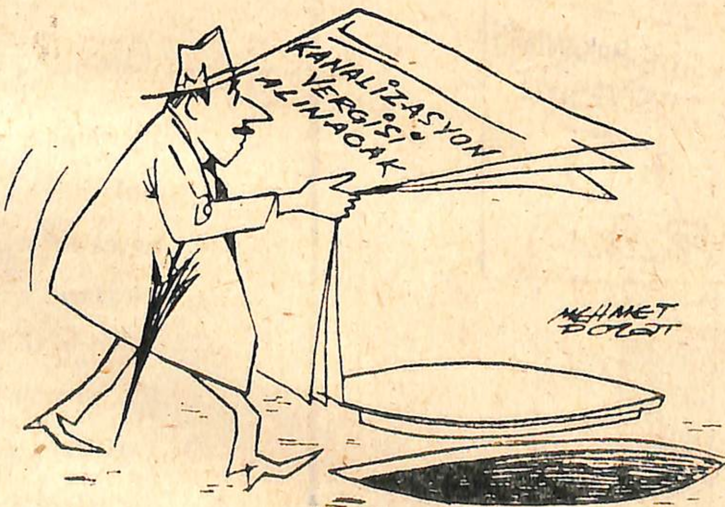

YAZISIZ

Rekabet!

YAZISIZ

Ünlü Yazarların Aldanması!

GAZETE yazarlarında bir kendini beğenmişlik vardır. Nasıl bir büyük resmî dairenin odacısı, işten ayrılırsa, dairenin bütün işlerinin yüzüstü kalacağını; nasıl bir büyük fabrika kapıcısı, fabrikadan çıkarsa işlerin yürümiyeceğini sanırsa biz, gazete yazarları da böyle bir sanı içinde aldanıp duruyoruz. Gazetelerin, kan damlayan kalemlerimiz yüzünden satıldığını sanıyoruz. Biz olmasak, biz yazmasak, o gazeteyi kimse almaz; çoğumuza öyle geliyor.

Sanki bizden başka yazar yok, yazar kıtlığına kıran girdi. Sanki bizim kalemimizden kan damlıyor da, eloğlunun kaleminden kırmızı boya damlıyor!

Bu anlayışın tersi de yanlış. Eli kalem tutmayan kimi gazete patronlarında da bir yazar düşmanlığı var. Yazarı, ieğen örtüsü, kapı mandalı sanıyorlar. Akıllarınca, yazar olmadan da gazete satar. Dönem dönem böyle de oluyor. Ama sıkıştılar mı, hemen yazarlara yer veriyorlar.

Değeri olan yazar, bir gazetenin, bir derginin satışını arttırır, bu doğrudur. Ama tutunmuş bir gazeteden, bir dergiden en ünlü yazar ayrılsa, o gazetenin, o derginin satışı hemen hemen değişmez, pek az değişir. Çünkü ayrılan yazarın yerine patron başka bir satış unsuru koyar.

Babıâli'nin yazarlar aleyhine gerçeği bu iken, birtakım yazarlar, hâlâ, kendilerinin sayesinde gazetelerin sattığını sanıyorlar. Son bir olay da yanıldıklarını gösterdi.

Dokuz gazete patronunun boykotundan sonra çıkan Dünya gazetesinde Falih Rıfkı Atay şöyle yazıyordu:

«Ben, Bedii Faik, Hayri Alpar bu gazeteden ayrılırsak, siz bu gazeteyi alır mısınız?»

Yazarlık, iyi iştir. Çünkü sorarsınız, kimse cevap vermez; kendi sorunuza kendiniz cevap vermiş olursunuz. Ama olaylar, gerçek doğru cevabı verir.

Ahmet Emin Yalman ile Özcan Ergüder de öyle sanıyorlardı. Kendileri çekilirlerse; Vatan satmaz, işte çekildiler. Vatan yine eskisi kadar satıyor. İşte Vatan'dan çıkıp Dünya'ya girdiler. Dünya da eskisi kadar satıyor. Elbet arada bir küçücük, sözü edilmeğe bile değmez bir değişiklik olur.

Nadir Nadi ki, Cumhuriyet'in temel direğidir, kendi gazetesinden ayrılsa, Cumhuriyet'in satışı «Aman satış düşüyor!» denecek kadar değişmez.

Bir ay önce Falih Rıfkı Atay'ın sorduğu soruya olaylar kesin cevabını verdi:

— Üstad, zatıâliniz, Bedii Faik'iniz ve Hayri Alpar'ınız, Dünya gazetesinden çıksanız, yine Dünya gazetesini alan okurlar bulunur.

Bunlar ne sanıyorlar kuzum, kendilerinin eli kalem tutuyor da, elâlemin eli armut mu topluyor? Yoksa Türkiye'de şu birkaç kişiden gayri yazar mı kalmadı?...

AZİZ NESİN

DANIŞMA BÜROSU

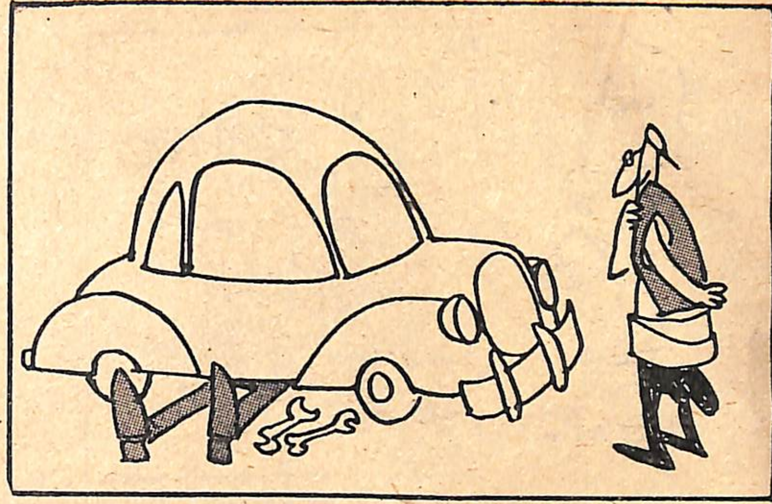

YAZISIZ

Lumumba öldürüldü... (Gazeteler)

YAZISIZ!

Mantarlar

«Siyasî faaliyete müsaade», bahar yağmurları gibi yaradı memleketimize. Yeni partiler mantarlar gibi kaldırdılar başlarını. Ancak, dikkat etmek gerek. Bilirsiniz, mantarların bazıları zehirlidir.

Fıtratta Tekâmül!..

Yıllardır okuruz, duyarız, dinleriz:

Zirve toplantısı..

Zirve toplanıyor..

Zirve toplandı.

Yeni bir zirve..

Gide gide zırva olup çıktı bu!

İhtiy

YAZISIZ!

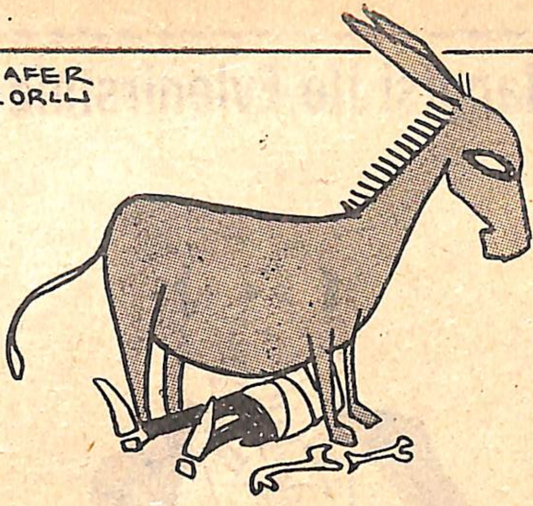
Ç

Ey şimdiden adı sön
Anlaşıldı bu dünyanı
Şayet vaktin varsa ya
Olayların anbarları o
Fakat hayli sözün far
Bin savsata boşalıyor
Partilerin, pırtıların
Seçimlere çağırıyor

Hürriye

Bizi tuttu elimizden
Hem kuşandı belimi
Karışamaz işimize b
Ne amcamız, ne day

...nti!

...avulcu!

Bir hesap meselesi!

Rahmetli İncedayı «Biz hesaba sığmayız» demişti. Yalnız biz olsak razıyım. İşlerimiz de pek hesaba sığmaz!

Bakıyorum: Hesabın büyük meçhulleri arasına Türkiyenin nüfusu da girdi!

Bir yazar: Otuz milyon diyor. Yakında olacak inşallah!

Bir başkası, Özcan Ergüder, yirmi altı milyon diyor.. Bu da on yıl önceki sayım neticesi!

İlgililerden rica ederiz: Nüfusumuz ne kadar, bir daha ilân ediverseler... Belki unutmayız artık!

— Babaaa, camekânlara neden bakmıyoruz?
— Orucumuz bozulmasın diye!...

...ğırı

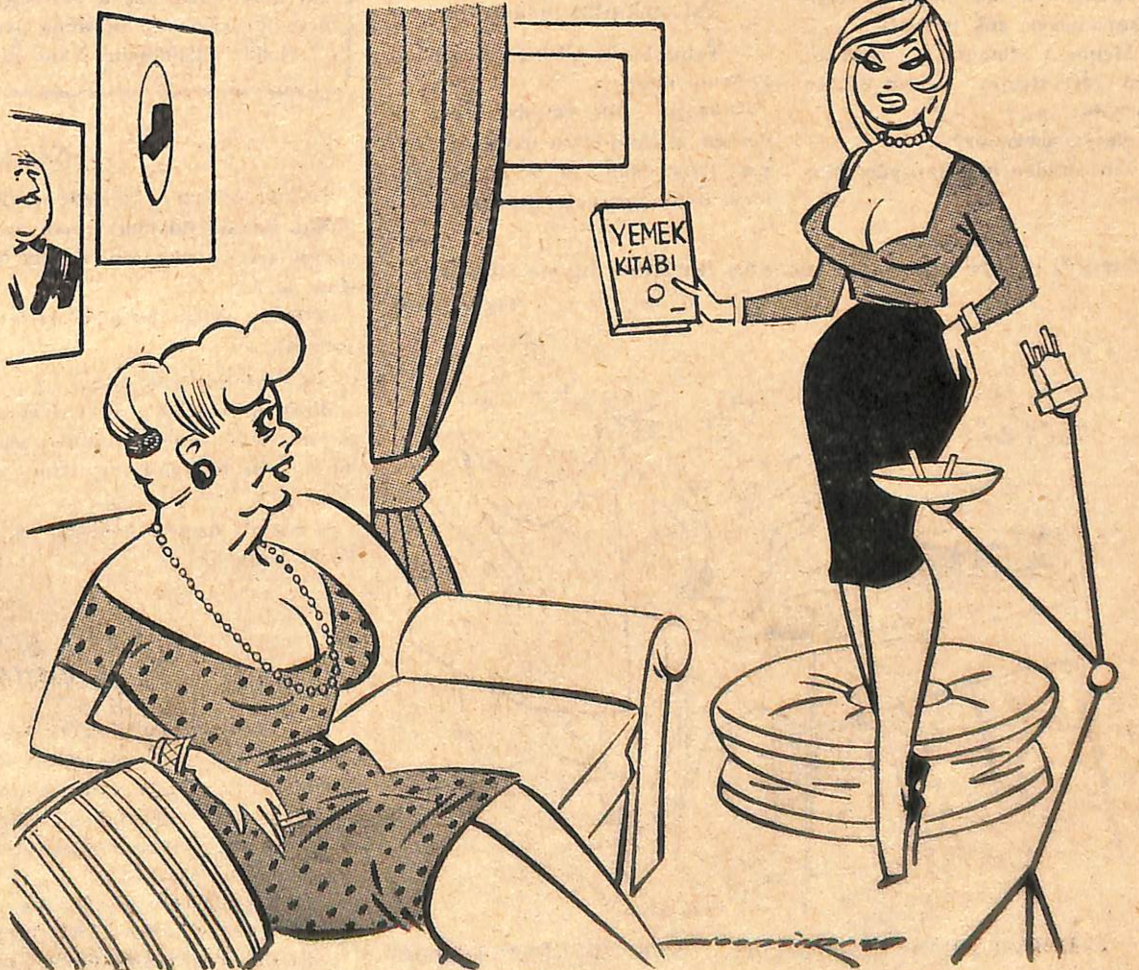
...eski ilham perisi,
...risi gerisi
...m dinle beni bir parça,
...zira ıskarça!
...ok içi boş davuldan,
...dan her bavuldan!
...gün coşan gür seli,
... Cemal Gürseli!

Fazıl Ahmet AYKAÇ

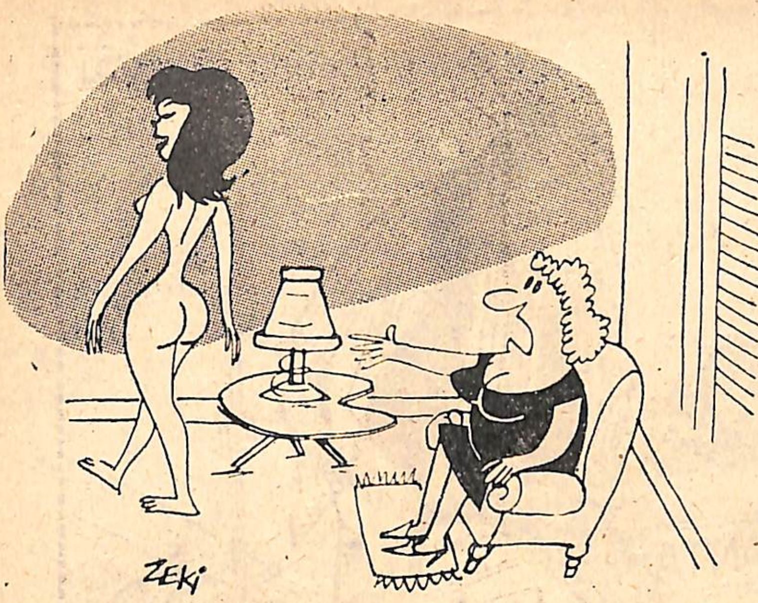
...Yolunda!

...k yeni lâlamız,
...r de Gümüşpala'mız!
...n sonra zerrece
... ne çaçaron halamız!

Fazıl Ahmet AYKAÇ

— Nereden anladın seninle evlenmek niyetinde olduğunu?...
— Baksana anneciğim, bu kitabı verdi!...

— Kızım, doğum günüm diye böyle anadan doğma gezilir mi?

Pot!

İki kız arasında:

— Ne o? Bir şeye canın sıkılmış galiba...

— Bir pot kırdım; ona canım sıkılıyor...

— Nasıl pot?..

— Dün Naci ile sinemadan dönüyorduk. Bir aralık beni belimden tutup öptü.

— E?..

— Ben de sersem gibi: «Beni ilk defa öpen erkek sensin!» dedim.

— Peki, bundan ne çıkar?

— Nasıl ne çıkar canım! Geçen sene bir aralık Naci ile nişanlı durduğum aklımdan çıktı!..

Asıl felâket!

Damat, kayınpederine dert yandı:

— Kızınızdan hiç memnun değilim kayınpeder, çok müsrif!

— Memnun olmamakta haklısın oğlum, eğer israfta devam ederse bana haber ver.

— Ne yapacaksınız?

— Mirasımdan mahrum edeceğim oğlum!..

Acayip adam!

Müşteri, garsona sordu:

— Ne yemeklerin var bakalım?

— Kuzu başım.. Koyun basım.. Dana dilim.. Kaz ciğerim!..

Müşteri garsonun yüzüne bakıp kahkahayı bastı:

— Yahu, sen ne biçim insansın be?!..

Karşılık!

İki kadın arasında:

— Bizim Leylânın kocası ölmüş. Dün, başın sağ olsuna gittim. Bana surat etti.

— Sen de ona surat et..

— Elbet edeceğim... Hele bir kere kocam ölsün, o da bana başın sağ olsuna gelsin de bak!

İki arkadaş arasında

— Yahu, bu üç gözlüğü birden mi kullanıyorsun?

— Hayır... Bir tanesini yolda giderken. Ötekini kitap okurken takarım. Üçüncüsünü de bu iki gözlüğü birbirinden ayırmak için takarım!

Girdiği evlere şiir yazıp bırakan bir genç hırsız türedi.
(Gazeteler)

— Uykun gelmiştir kocacığım... Sen yat, ilham perisini ben beklerim.

Hangisi ile Evlenirsiniz?

— 6 —

Servet Altınküp

Tahsili olmadığı için memur olamamış, zengin olmuştur. Yirmi yıl beraber yaşadığı karısından Azrailin yardımiyle ayrıldı. Şimdi gönlünce evlenmek istiyor. Apartmanı var, otomobili var... Var, var... Gençlikten, güzellikten başka her şeyi var. Kendisinde olmayan bu iki kıymeti de evleneceği bayanda arıyor.

Henüz ellisindedir. Yâni, ne yaşı yetmiş, ne işi bitmiş!

Nesimenin zekâsı

Nesime babasile bahçede geziniyordu. Babası fidanları budıyarak, yaprakları temizliyordu. Küçük Nesime sordu:

— Baba.. Niçin bu ağaçları budıyorsun?..

— Çabuk büyüsün diye...

Biraz sonra, içeri girdikleri zaman babası, Nesimenin, elinde makas, harıl harıl bebeğini kırptığını gördü:

— Kızım, yepyeni bebeğini ne diye kesiyorsun?

Nesime cevap verdi:

— Budıyorum baba... Çabuk büyüsün diye!..

Can çıkar...

Biri arkadaşına dert yanıyordu:

— Karım geceleri ikiden evvel uyumaz. Ne yaptımsa bu huyundan vazgeçiremedim..

— Peki, gece saat ikiye kadar ne yapıyor?

— Ne yapacak? Benim gezmekten gelmemi bekliyor!..

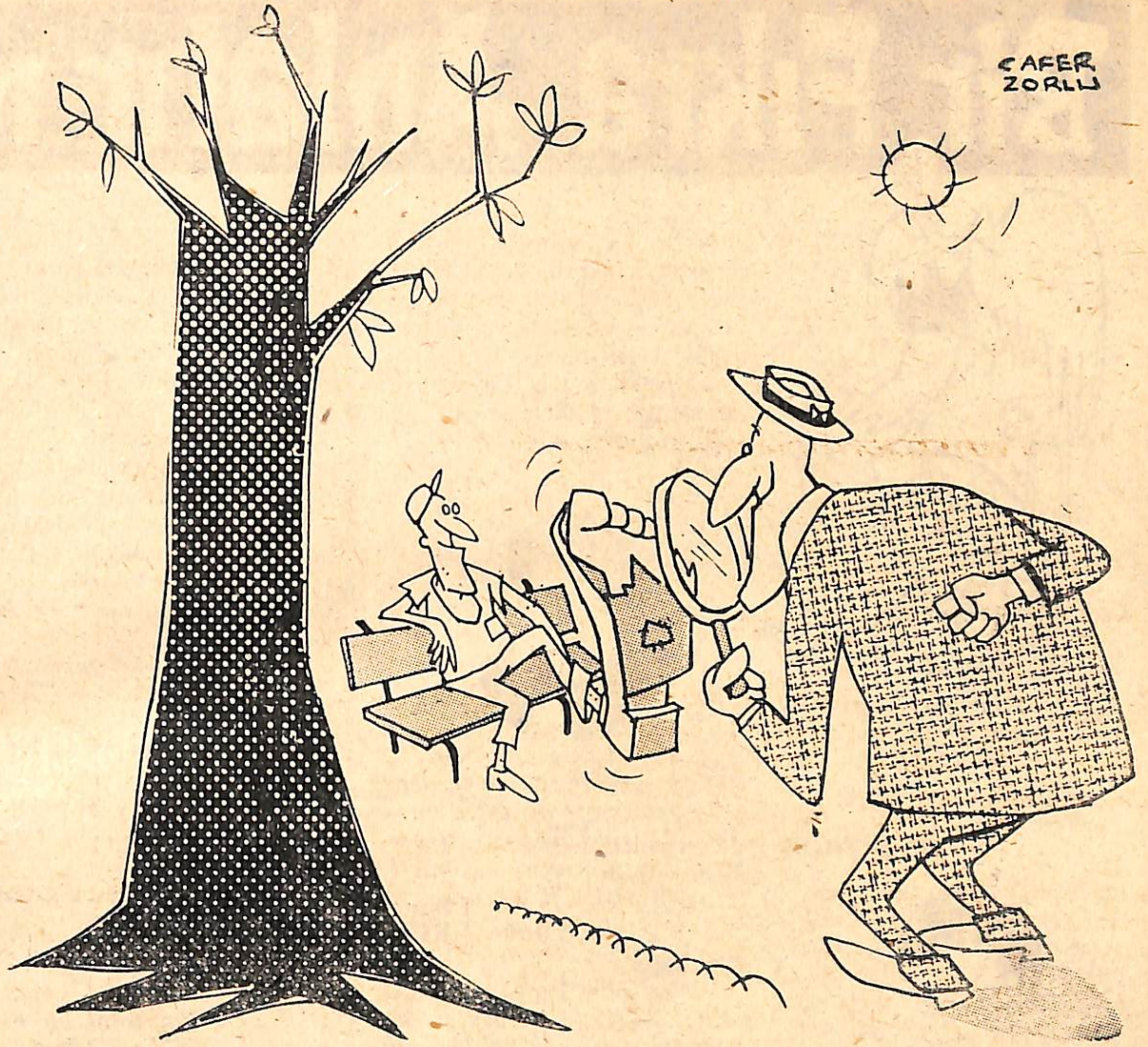
—o—

BASIN ŞEREF DİVANININ 10 NUMARALI TEBLİĞİ

Avukat Burhan Güngör'ün başkanlığında toplanan Basın Şeref Divanı gündemindeki konuları incelemiş ve aşağıdaki tebliğin umumî efkâra duyurulmasını kararlaştırmıştır.

Eskişehir'de çıkan Porsuk gazetesinin 18. Ocak. 1961 tarihli sayısında «İlk Öğretimde Skandal» başlığı altında yayınlanan haber Eskişehir Öğretmenler Derneğinin şikâyeti üzerine incelenmiş bahis konusu haberin öğretmen zümresinin şeref ve haysiyetine karşı açık bir tecavüz mahiyeti taşıdığı tesbit edilmiş, Basın Ahlâk Yasasını ihlâl eden bu yayından dolayı Porsuk Gazetesi takbih olunmuştur.

Memleketimize bir kösele mütehassısı geldi. (Gazeteler)

İnceleme!

Zayıflama METODU

Sevim kocasının karnına elini hafifçe değdirerek:

— Farkında mısın? Boyuna şişiyorsun.. Bu ne ayol? Nerede ise patlıyacaksın...

Dedi ve onun geniş maroken koltuktan dışarı taşan kocaman karnına, iki şişkin tuluma benziyen kısa bacaklarına somurtarak baktı.

Bahir Sabir, lustrin iskarpinlerinden birinin ucunu öbürünün topuğuna güç halle iliştirmiş, gazete okuyordu.

Ummadığı bir zamanda apansız uğradığı bu isyan ve tenkit karşısında gazetesini hızla indirip karısına baktı. Sevimin bir müddettenberi dikkatle baktığını görünce fena halde üzüldü.

— Ne demek istiyorsun?

Genç kadın cevap verdi:

— Ne demek istiyeceğim?. Şiştikçe şişiyorsun... Bu ne bu... Pufla gibi... Perhiz mi edeceksin, jimnastik mi yapacaksın? Ne yapacaksan bir an evvel yap da kendini bir hale yola koy...

Bahir Sabir karısının böyle bir tenkidine ilk defa mâruz kalıyordu. Bu her halde bir itiraf değildi. O da kendi şişmanlığından ilk defa sıkıldı, bu üzücü bahsi bir an evvel kapatmak için:

— Peki, peki... dedi. Düşünürüz..

Doğrusu bu mesele Bahir Sabir'i çok dşündürdü. Demek karısı Sevim artık kendisini beğenmiyordu!.

Zaten kıskanç, evhamlı bir adamdı. Elindeki gazeteyi okur gibi göründüğü halde zihninden bin türlü fena ihtimaller geçiyordu.

Ya karısı kendisini aldatırsa?..

Tam bu sırada şaşkın şaşkın baktığı sahifede bir ilân gözüne battı:

«Zayıflamak ister misiniz?

Şişmanlar! Artık şişmanız diye üzülmeyiniz. Çünkü bu günün yeni tip metotları sizi en emin vasıtalarla gayet kısa bir zaman zarfında zayıflatıyor...»

Bu ilânın altında bir doktor ismi ve bir muayenehane adresi görülüyordu.

Bahir Sabir, gözlerine inanamıyacak gibi oldu. Sevincini karısına belli etmek nefsine ağır geldiği için hiç sesini çıkarmadı, gazetesini katlayıp cebine koydu.

Ertesi gün Bahir Sabir, doktora derdini anlatıyordu:

— Günden güne şişmanlıyorum Baksanıza ne hale geldim... Eskiden böyle değildim; vücudum mütenasipti. Sonra durup dururken semirmeğe başladım, bu hale geldim... Ne olacağım böyle? Dün gece karım da şişmanlığımdan şikâyet etti...

Doktor, müşterisini muayene etti, mıncıkladı, çimdikledi Sonra mizaç ve ahlâkına dair uzun uzadıya sualler sordu.

Karşısındaki adamın huyunu, suyunu anladıktan sonra sordu:

— Bu şişmanlık sonradan ârız oldu dediniz, değil mi?

— Evet.

— Eşiniz şişmanlamanızdan memnun olmadığını açıkca söyledi, değil mi?

— Evet.

— Tamam. Mesele şimdi anlaşıldı...

— Ne gibi?

Doktor ellerini uğuşturdu:

— Şey.. Söylerim ama... Darılırsınız..

— Darılmam.. Söyleyiniz!

— Esasen bir doktor sıfatile size bunu söylemek mecburiyetindeyim. Efendim, bu ârızi şişmanlıklar zevceleri baştan çıkan erkeklerde görülür!

Bahir Sabir yıldırımla vurulmuşa döndü.

— Ne. Ne söylüyorsunuz?

Bu kadarı Bahir Sabiri çileden çıkarmağa kâfi idi. Adamcağız deli gibi dışarıya fırladı. Bir hafta karısını geceli gündüzlü göz hapsi altında bulundurdu. Hiç bir netice elde edemeyince doktora haddini bildirmek kararı ile muayenehaneye koştu. Fakat hekim ilk iddiasında ısrar ediyordu.

— Bunda kızacak ne var? Diyordu. Bunu ben söylemiyorum, fen söylüyor!

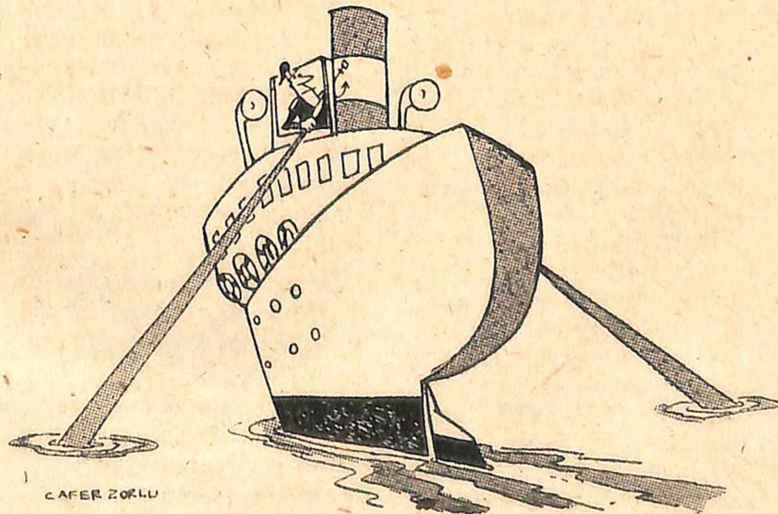
Sabir, üç ay cehennem azabı içinde yaşadı. Nihayet bitkin ve perişan doktorun koltuğuna düştü. Bu sefer tehdit yerine yalvarmaya başladı:

— Allah aşkına, doktor.. Bana bir akıl öğret.. Söylediğin söz üzerine üç aydan beri içime giren bu şüphe beni yedi bitirdi. Baksana halime O şişman adam bir deri ile bir kemik kaldım...

— Esasen istediğini de bu değil miydi? Mucidi olduğum tedavi tarzının verdiği bu parlak netice karşısında ne kadar sevinsem azdır... Öyle ya... Ne ilâç, ne pehriz.. Ne kazası var, ne tehlikesi... Bütün mesele karşısındaki adamın haleti ruhiyesine nüfuz edip zayıf damarını bulmak... O zayıf damarı buldunuz mu, artık istediğiniz gibi oynuyabilirsiniz. İştahını kesersiniz, aylarca rahat yüzü göstermezsiniz... Tą ki istediğiniz kadar zayıflasın! Meselâ sizi kıskandırma suretiyle tedavi ettim... Karınız dünyanın en namuslu kadınıdır... Borcunuz beş yüz elli lira efendim!...

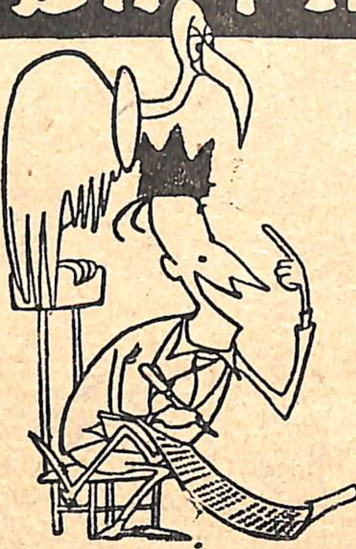
Bahir Sabir o kadar zayıflamıştı ki, üç aydır dünyayı kendine zindan eden bu adama iki tokat atmak için kollarında kuvvet bulamadı, paraları ister istemez saymağa mecbur oldu!.

Şeytançekici

Denizcilik Bankasının bazı vapurlarında istim yokmuş. (Gazeteler)

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— Yılmaz'ın piposu ile uğraşmaktan fıkra söylemeye vakti mi kalır. Ne yaparsınız, herkesin bir derdi var...

Tolga TİĞİN

Sen geç!...

Yeni gelen mahkûmu eskiler karşılayıp:

— Allah kurtarsın, dediler.

İçlerinden biri, sırtındaki ağır yatağını alırken, yeni mahkûma sordu:

— Kaç sene yedin?

Adamcağız üzgün bir sesle cevap verdi:

— Yetmiş. Ya sen?

— Elli beş, dedi öteki...

— O halde kapının yanındaki ranzaya sen geç. Sen benden önce çıkacaksın!

— Bir tane Kayseri fıkrası anlatayım amma, Kayserili kardeşlerim darılmasın.

Burhan SOLUKÇU

Gıycığından!

Adamın biri berbere girer, sakal traşı olacağını söyler.

Berber hemen sabunu, fırçayı alır, fakat adam:

— Sabun istemez, ben Gayseriliyim, der.

Berber de müşterinin arzusuna uyarak; kuru, kuru, traş etmeğe başlar. Fakat ustura çeneyi kazımağa başlayınca, adam acısına dayanamaz:

— Dur! der. Ben Gayseriliyim amma, gıycığındanım. Sen yine bildiğin gibi yap.

— Geç oldu ama temiz oldu yani... Fena mı şu kanguru hikâyesi? İyi sanat yapıyoruz hâsılı. İyi şiir, iyi reji, iyi fıkra...

Yılmaz GRUDA

Bir daha!

Meyhanenin kapısı gürültüyle açıldı. Müşterilerin hayret dolu bakışları arasında bir kanguru tezgâha dayanıp barmene:

— Bir sek viski! dedi.

Barmen yutkundu. Eli ayağı titriyerek, viskiyi bu garip müşteriye uzattı. Kanguru büyük bir alışkanlıkla viskiyi bir dikişte içti, ağzını ön ayağının tersiyle silip sordu:

— Ne kadar?

Barmen kekeliyerek:

— Bir dolar yetmiş beş sent! dedi.

Kanguru, elini önündeki cebine daldırıp, barmenin şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmış gözleri önünde parayı tezgâha fırlatırken sordu:

— Ne o, hiç kanguru görmedin mi?

Barmen:

— Gördüm ama, dedi, hiç viski içen kanguruya rastlamamıştım.

Kanguru kızgınlıkla cevap verdi:

— Viskiyi bu fiyata satarsan, bir daha zor rastlarsın!

✻

— Sorma abi, anlatacak fıkra bulmanın bu kadar zor olduğunu tahmin etmezdim...

Kenan AKINCI

Kurtarırsınız!

Clemanceau bir mecliste iki dın arasında oturuyormuş. Kadınlardan biri zekî, bilgili, fakat

oldukça çirkin. Diğeri de onun tam aksine, bilgisiz, beceriksiz, fakat çok güzel...

Bir ara, o çirkin kadın şöyle bir soru sormuş:

— Üçümüz bir sandalda olsak ve sandal devrilse hangimizi kurtarırsınız?

Clemanceau fazla düşünmeden cevap vermiş:

— Siz bu kadar zekî ve bilgili olduğunuza göre yüzmeyi de biliyorsunuzdur. Elbet kendinizi kurtarırsınız.

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Çoban!...

Vakti evvelde bir garip çoban varmış. Dağlarda kendi halinde gezer dolaşırmış. Böylece Uludağlarda, Çamlıbellerde sürüsünü otlatır, kavalını öttürür, dertli dertli söyler, yanık yanık ağlarmış. Günlerden bir gün, bir yüce dağ başında bir mağarada, bir kitap bulmuş.

Kitabı açmış, karıştırmış, karıştırmış. Bir şey anlamadığı için hiddete gelen çoban: «Eli görür bülbül gibi ötersin, beni görür kara kara bakarsın.» demiş ve kitabı parça parça etmiş. Kitap parçalarını havaya fırlatıp atmış. Sonra da rüzgârın önünde semaya doğru yükselerek uçuşan kâğıt parçalarının arkasından bakıp, bakıp söylenmiş:

— Şunlara bak, beni Allaha şikâyete gidiyorlar... Siz Allaha varana kadar, ben, çoktan çadıra girerim, demiş ve acele acele obaya doğru yürümeye başlamış.

A. Rahim BALCIOĞLU

✻

Anası...

Kör Hasan'la, Çil Hüseyin sık sık çatışırlardı. Bir gece Çil Hüseyin, bazı arkadaşlarıyla giderken Kör Hasan'ın yeni doğan çocuğunun ağlayan sesini duyarlar. Çil Hüseyin arkadaşlarına döner:

— Şunu bir irezil edeyim de görün, der.

Gururlana gururlana, eline geçirdiği bir sopayla, bir iki okul defteri büyüklüğündeki camı çalar.

— Ulan Kör Köpek, sál çocuğun anasını da çocuğunu avutsun...

İçerdeki cevabı yapıştırır:

— Gel sen çocuğun anasının vazifesini yap da, ben çocuğun anasını salıvereyim.

Küser!

Bir gün Hoca ile üç ahbabı, süt paparası yemek için bir su kenarına oturmuşlardı. Hoca ile iki arkadaşı süt çanağına ekmekleri doğrayıp basmakla meşgulken, yardıma yanaşmıyan üçüncü, bir yandan da çala kaşık atıştırırmış. Hoca bakmış ki çanağa doğradıkları lokmalardan eser kalmıyor, yanındaki kepçeyi kavradığı gibi herifin tepesine indirmiş. Adam da baygın bir halde çimenlerin üstüne serilivermiş. Bu hali gören Hoca:

— Ne doğrar, ne basar, ne çanaktan elini keser, bir kepçe vurursun işte böyle küser, demiş.

Orhan TERZİOĞLU

KOMISER OSMAN
20
TURHAN SELÇUK

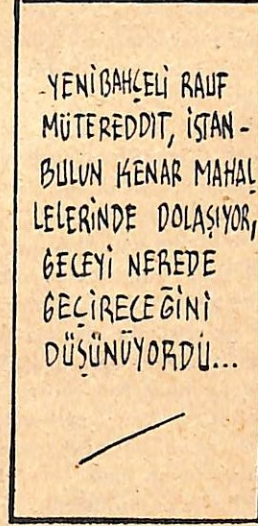
YENIBAHÇELI RAUF'UN İSTANBULA İNDİĞİ GECE KOMISER OSMAN EVİNDEYDİ. BENLI HAYGANUŞLA SOHBET EDİYORDU..
ÇOĞU GİTTİ AZI KALDI HAYGANUŞ. YAKINDA EMİN BİR HAYATA KAVUŞACAKSIN.
KENDİMİ İYİ HİS ETMEORUM. BİR KAÇ GÜN DAHA TİYATROYA ÇIKMAYACAĞIM OSMAN.

SEN BİLİRSİN HAYGANUŞ. BEN BİRAZ DOLAŞACAĞIM. HABERİM OLMADAN DIŞARI ÇIKMA SAKIN.

HAYGANUŞU YEM OLARAK KULLANMAĞA LÜZUM YOK. RAUF ONDAN ÇOK BENİ ARIYORDUR.

YENİBAHÇELİ RAUF MÜTEREDDİT, İSTANBULUN KENAR MAHALLELERİNDE DOLAŞIYOR, GECEYİ NEREDE GEÇİRECEĞİNİ DÜŞÜNÜYORDU...

EN MÜNASİP YER TOZKOPARAN SALİHİN EVİ. BURALARDA OTURURDU O...

O AKŞAM TOZKOPARAN'IN EVİNDE ...
KAPI ÇALIYOR... BU SAATTE KİM OLA?!..
HÜSNİYE SEN ARKA ODAYA GEÇ!.. SEN DE KAPIYI AÇ HÜSNÜ!..

TOZKOPARAN EVDE Mİ DELİKANLI?
BİLMEM. GİDİP SORAYIM.

ŞAKAYI FAZLA SEVİYORSUN GALİBA TÜYÜ BOZUK. YOL GÖSTER BANA. BABANA DA YENİBAHÇELİ RAUF GELDİ DERSİN!.
YENİBAHÇELİ RAUF MU?!.. BUYRUN BUYRUN!. BABAM ÇOK BAHSEDER SİZDEN

YENİBAHÇELİ GAYET TEKLİFSİZ BİR HALDE İÇERİ GİRER. HİÇ BEKLEMEDİĞİ ANDA RAUFU KARŞISINDA GÖREN TOZKOPARANIN SURATI ASILIR.
ALEYKÜMSELAM TOZKOPARAN.
SELÂMIN ALEYKÜM. BUYUR YENİBAHÇELİ!

GECEYİ BURADA GEÇİRMEM İCABEDİYOR SALİH! BELKİ YARIN İŞİMİ BİTİRİR GİDERİM. AKSİ HALDE BİRKAÇ GÜN MİSAFİRİNİM.
BAŞIMIN ÜSTÜNDE YERİN VARDIR RAUF. YALNIZ...
DEVAMI VAR.

PATATES Şövalyeleri

— 1 —

Delfino, 1885 yılının 14 Mayıs günü, saat sabahın dokuzunda Nevaslippe limanında demir alıyor ve denize açılıyordu.

Filimario Dublè, yarım saat sonra kamarasının kapısına küt küt vurulduğunu işitti ve bu olay, bu kadar önemsiz olduğu halde, bizim ünlü kahramanın gönlüne bir hoşluk verdi. Doğrusu Filimario, bir süredir kamarasının kapısının vurulmasını bekliyordu; daha doğru söylemek gerekirse biz, Filimario Dublè'nin, altmış dakikadır matmazel Clotilde Troll'ün gelmesini iple çektiğini söyliyeceğiz.

Dün gece, aşağıdaki şu mektubu almış olduğundan artık tasalanacak hiçbir şey yoktu:

Sayın Mösyö,

Yatım kısa bir gezinti için yarın sabah demir alacak; sizi saat 8.30 da bordoda bekliyorum. Size nice zamandır aklımdan geçen meraklı bir düşünceden söz açmak isterdim.

Tekrar tekrar teşekkür ederim. Hazır beklerken, bir öpücüğümü geri çevirmeyiniz.

CLOTILDE TROLL'ün.

Clotilde Troll'ün, bu pek cici kızın, artık Nevaslippe'in en ünlü ve zengin kızının bir öpücüğünü geri çevirmeğe kim yanaşabilirdi ki?

Pek pek mösyö Filimario Dublè'nin —o da normal şartlar altında bulunmuş olsaydı—, bu öpücüğü geri çevirmeğe gücü yeterdi. Hem, bir keresinde, bu öpücüğü bal gibi ve güzelcene reddetmişti de. Ama şu anda Filimario, uğursuz Hintyağı şişesinden ötürü, son derece kötü durumda bulunuyordu.

★

Filimario Dublè, Nevaslippe'in en zengin ailelerinden birindendi ve karakter sahibi bir insandı. Yaratılış bakımından, hık demiş te burnundan düşmüş gibi, baba soylarına ve anası Gelsomina'ya çekiyordu. Söylentiye bakılırsa, bir de babasından, mösyö Tom'u tıfıl oğluna bir kaç ay hayatın bayağı törenine katılmak iznini vermeğe sürüklemiş olan o ipe sapa gelmez işlerdeki dehşeti miras diye almıştı.

Hayatın son derece kayıtlara bağlı havasına karışarak, Filimario pek az rahat yüzü gördü.

On dokuz yaşında, amcası Flip'in dâvetlisi olup ta bu amcanın bütün parasının üzerine oturduğunda, Filimario sıkıntıdan patlıyordu. İşte o sıralarda bir gün kendisine ilgi çekici gelen bir iş, doktorluk öğretimi oldu. Yataklara düşecek, inim inim inleyecek derecede iki yıl didinip durdu.

Şehrin en ileri gelen üç cerrahını getirdiler. Filimario sancılarını bunlara o kadar kılı kırk yararcasına sayıp döktü ve ağrılarının yerini o kadar açıktan açığa gösterdi, hastalığın iç organ çalısmalarında sebep olduğu düzensizlikleri o kadar inceden inceye anlattı ki üç cerrah turnayı gözünden vurduk gibi ba kıştılar ve hep bir ağızdan dediler ki:

— Tıp tarihinin tanımış olduğu en belli ve en karakteristik bir apandisittir bu...

Tıp tarihinin en klâsik apandisitini görsünler diye öğrencilerin ameliyat odasına gelmesini istediler.

Ameliyat günü gelip çatınca, bilimdeki üç ünlünün en ustası aldı eline neşterlerini, Filimario'nun karnını yardı ve şaşırıp kaldı. Gözleri nin önünde yeryüzünün en sağlam ve en kocaman körbarsağı yüzüyordu. Apandisite gelince, hak getire.

Filimario, bu yüzden keyiflendi. Bayağılıktan doğan bir zevke varmak için doğrusu ne kadar güçlük çekmişti! Bilimin üç ünlüsünü durmadan uğraştırmak ve evrenin en meymenetsiz üç suratını incelemek uğruna karnını yardırmak için nice zamandır kafa patlatması gerekmişti!

★

Mösyö Filimario Dublè hayatta pek az gün gördü. Topu topu iki sefer düğün bayram ettiğini söyleyebiliriz: hani üç ünlünün zararına sayılan, anlattığımız ilk olay, bir de kaıklp Temerlotte halkı arasında bal gibi bir yankı uyandırınca.

O zamanlar yirmi beş yaşında idi.. İşte Temerlotte'da taksitle elbise satışına başladı ve merkezde büyük bir dükkân kiraladı. Sokakları reklâm reklâm üstüne donattı, gazetelerde çarşaf gibi ilânlar çıkarttı ve acılılar sökün etti. Şaşkınlıklar içinde kaldılar: Dükkân döşemeden tavana kadar tamtakırdı. Duvarlarda ne bir çivi vardı, ne de vitrinde bir toplu iğne. Tabelâda, nah evler kadar koca harflerle, bir tek şu söz vardı: «Hiç.»

Gelenler gülmeğe başladı, derken bunun güzel bir buluş olduğunu sandılar, daha sonra burun kırdılar. Filimario her sabah çalımlı ağırbaşlılıkla kepengi kaldırttırıyor, sonra geniş dükkânın ortalık yerindeki arkalıksız tahta bir iskemleye —şu biricik eşyaya— kuruluyor ve burada, yer yerinden oynasa bile bana mısın demeden oturup duruyordu. Ne bir söz, ne de bir kımıldanış. Arada bir, biri damlıyordu içeri.

Alıcı:

— Canım, ne satılıyor burada, öğrenebilir miyim? diye gülümsüyordu.

Filimario göğsünü kabarta kabarta:

— Hiç, diye karşılık veriyordu.

İş üç ay sürdü ama öfke de hababam aldı yürüdü. Sonunda, iri kıyım ve kanlı canlı bir adam geldi dükkâna ve meydan okurcasına Filimario'nun karşısına dikildi.

Bir gözünü iri iri açarak:

— Hiç mi? diye sordu.

Filimario eğilerek:

— Hiç, dedi.

Göğsü kıllı gene yan gözle bakarak:

— Kaça be? dedi.

Filimario bol keseden değer biçti:

— Elli şu kadar.

Alıcı:

— Haydi bana şundan yüz elli franklık ver bakalım, diye gürledi ve, dişlerini gıcırdatarak, paraları uzattı.

Filimario paraları cebine indirdi ve açık avuç içini şöyle bir üfledi.

— Alın, dedi. Tamam mı?

Herif, ağır bir yükten kurtulmuş gibi, karşılık verdi:

— Tamam.

İşin sonu artık anlatılmaz.

Filimario, işte bu kere de, gene keyfini buldu; ama iş bu sefer karışıktı, anlaşılamazdı ve üstelik gürültülü idi. Yazar, Nevaslippe yıllıklarının herhangi birinde bulunması kolay olan bu çift menkıbe ile hikâyeyi besbelli geciktirmiş olamazdı yalnız, bu menkıbeler Filimario Dublè'nin ahlâkî kişiliği üzerinde okuyucuyu aydınlatacak şeyler olmasaydı.

Gerçekten, bu menkibelere dayanarak, ünlü çelebimizin olanca garipliği değil de yaratılışının olağan üstü sağlamlığı ortaya çıkar; hem asıl önemli olan da budur ya, çünkü bu hikâyenin başladığı sırada Filimario Dublè'nin içinde yaşadığı garip durumun sebebi ile bunun sonucu sayılan belâların illeti artık bu karakter sağlamlığından başka yerde bulunamazdı.

★

Filimario Dublè, Nevaslippe'deki dayalı döşeli evde, annesi dul Dublè ile birlikte, altı yıl on beş güne kadar güzel güzel yaşadı.

Filimario'nun altı yaşının on altıncı gününe basacağı günün sabahı, madam Gelsomina, elinde içi Hintyağı dolu bir şişe, küçük odasına girdi.

Gelsomina:

— Filimario, dedi, şunu hemen yuvarla gitsin, iyi gelir sana.

Filimario:

— İçmem, anne, dedi.

— İç, diye üsteledi Gelsomina.

— Bir yıl aç-susuz kalırım daha iyi.

Gelsomina:

— Öyle olsun bakalım! dedi. İşte bu yağ şişesini içince yemek yersin.

Madam Gelsomina karakter sahibi bir kadındı: dediğini tuttu: Filimario yemek yemek isteyince, yağ şişesini gösteriyordu. Filimario üç gün dayandı, sonra oyuncaklarını bir bavula doldurdu ve amcası Flip Dublè'nin, Sesseppe sokağındaki evine kapağı attı. Flip amca yengesinden yaka silkiyordu ama yeğenine tapıyordu.

Filimario altı yaşından yirmi yedi yaşına kadar amcasının yanında kaldı. Bir gün:

— Amcacığım, dedi, eve dönmeliyim; çok geç kaldım.

Evine döndü ve kapıyı çaldı. Gelip kapıyı açan madam Gelsomina oldu; kadıncağız yirmi bir yıl içinde iyice çökmüştü. Sağ elinde, gene Hintyağı şişesini tutuyordu.

Filimario başını sallayarak:

— İçmem, anne, dedi.

Madam Gelsomina kapıyı şrak diye gene yüzüne kapadı ve başını pencereden uzatıp oğluna:

— Hintyağı içince eve girersin, diye buyurdu.

Filimario üç kere daha hamle yaptı; üç gün kapının önünde sabahladı; sonra gene amcasının evinde soluğu aldı.

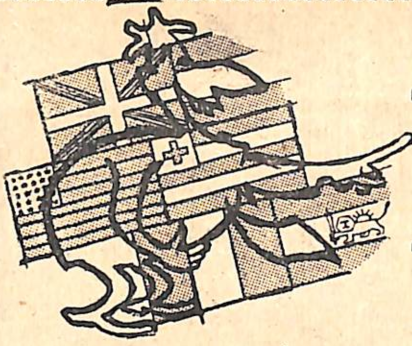
Üç yıl daha Flip amcanın yanında yaşadı ve artık canına tak dedi, çünkü amca ahretlik olmuştu, son soluğunu verirken de:

— Filimario, demişti, takdis ediyorum seni. İhtiyarlığımı cennet ettin, artık beni bir vesivetname yazma belâsından kurtardın. Senin yardımın sayesinde, bilânço doğru çıktı: doktor ile papaz efendiye borcu temizledikten sonra, geriye iki frank kalıyor: işte senindir bunlar; ne dilersen yap gitsin.

Filimario amcayı son evine yerleştirdi, iki frangı öteberi işlere harcadı ve kendisini şimdi sokak ortasında buldu. Yalnız burada öyle uzun boylu kalmadı; Flip amcanın kıkırdayıp gitmesinden bir hafta sonra, aile noterinden bir yazı aldı: «Sizin Strepefiet'e yolculuğunuzda, anneniz hanımefendi kalp sektesinden sizlere ömür. Vasiyetnamenin açılması için bulunmanız gerekiyor burada.»

Filimario notere yollandı ve vasiyetname açıldı. Vasiyetname kısacıktı: «Noter Diks ile tarafımdan seçilmiş iki tanığın gözü önünde, Hintyağını içmesi şartı ile, bütün malımı mülkümü oğlum Filimario'ya bırakıyorum.»

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

Çiklet

Genç kız İskoçyalı sevgilisine sokuldu.

— Sevgilim beni öpmeyecek misin? Yoksa hoşuna gitmiyor muyum?

— Gitmez olur musun; sana bayılıyorum! Ama çikletimi biraz daha çiğnemek istiyorum da...

★

SİRKTE

Büyük bir sirke yeni kabul edilen artist sirk müdürüne soruyordu:

— Bu benim sirkte ilk işimdir; neleri yapmam, neleri yapmamam hakkında beni biraz aydınlatır mısınız?

Sirk müdürü genç kızı aydınlattı:

— Pek öyle sıkı kaidelerimiz yoktur Miss; yalnız sakallı kadın'ın önünde soyunmaya kalkmayın!

KOCAMAN LÂFLAR

Hayatınızın bütün günlerini yaşıyabilir misiniz?

Syrus

★

Evlenme; bütün kadınların anlaştıkları, bütün erkeklerin anlaşamadıkları yegâne konudur.

Wilde

★

Paranın hakikî değerini öğrenmek istiyorsanız, bir miktar ödünç istemeğe bakın.

Franklin

★

Bana ihtirasın esiri olmayan bir adam gösterin.

Shakespeare

★

Aşkta yegâne zafer kaçmaktır!

Napoleon

★

Eğer körlerin başına yine bir kör geçerse hepsi birden çukura düşerler...

Matthew

★

Kanunlar çok hafif olursa nadiren itaat edilir; çok sert olursa nadiren icra edilebilir.

Franklin

★

Erkekler, kadınların hoşuna giden şeyleri söylerler, kadınlar erkeklerin hoşuna giden şeyler yaparlar.

De Segur

Bir parça

Dilencinin önüne aydığı kâğıtta ekmek parçaları, peynir v. s. vardı. O sırada önünden geçen bir kadının köpeği dilenciye doğru seğirtti. Dilenci köpeği işaret ederek kadına:

— Bir parça atabilir miyim madam? dedi

Kadın dilencinin bu arzusunu kırmak istemedi:

— Elbette; dedi

Dilenci köpeği tutup yolun ilersine attı; sonra

— Madam dedi; bir daha sokulursa çok daha uzağa atabilirim, bilmiş olun!

★

ROMALILAR

İki mankafa müzeyi geziyorlardı. Biri Jül Sezarın heykelini işaret edip

— Bu, dedi; tam iki bin senelikmiş!

Öbürü hayranlıkla:

— Bravo dedi şu Romalılar yaşamasını biliyorlar doğrusu!

Yazısız hikâye

Dünya karika türleri

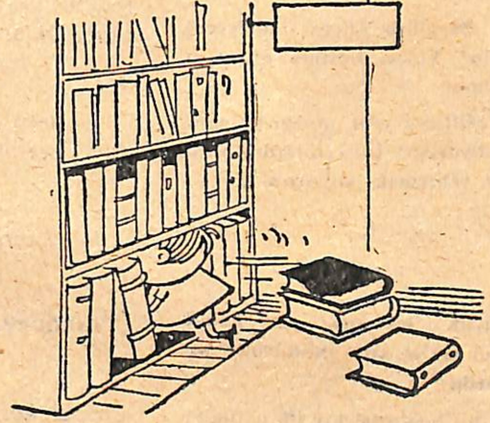

—AY YİNE Mİ MÜCEVHER ?.. SİZİN MUTLAK BENDEN BİR İSTEDİĞİNİZ VAR...

—YOOOK, BU BASIK TAVANLI EVDE OTURAMAM !..

YAZISIZ

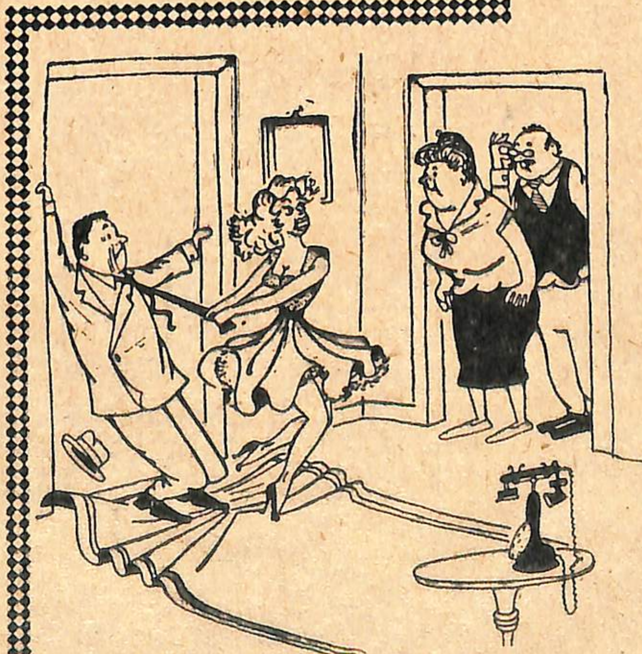
YAZISIZ

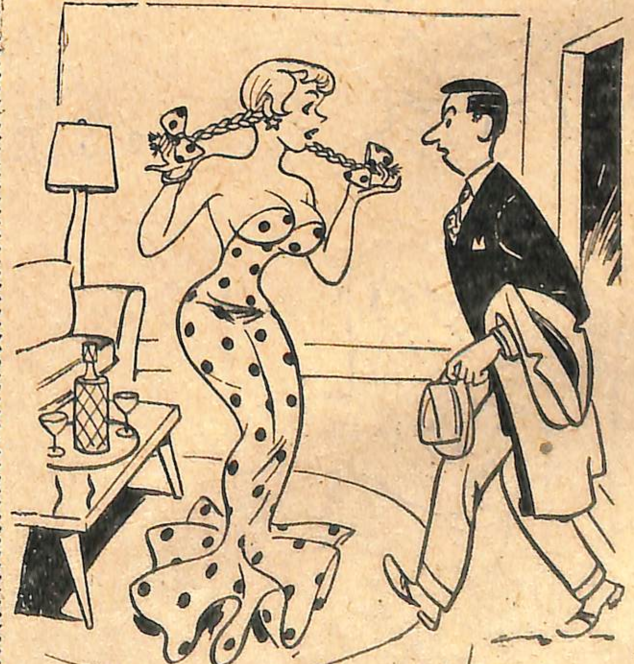

YAZISIZ

—ANNE MÜJDEEE, BANA EVLENME TEKLİF ETTİ !..

—BAK SEVGİLİM, AĞIRBAŞLI, ESKİZAMAN KIZLARINI SEVDİĞİN İÇİN SAÇLARIMI ÖRDÜM!

Sinema 1961

Her Sayıda

Okuyucularına bedava radyo, büyük ciltli romanlar dağıtıyor.

Büyük Renkli ilâve

İki nefis Resimli Roman

Sinema 1961

En güzel sinama Dergisidir.

Ama ne yemek yedik...

...gene de midemiz rahat!

Vita ile pişirilmiş yemeklerden sonra mideniz ne kadar rahattır! Yemekler hakikaten nefis olur çünkü Vita'nın fevkalâde bir lezzeti vardır. Vita'nın lezzeti daima nefistir çünkü Vita daima tazedir. Yemekler besleyici olur çünkü Vita vücuda bol kalori verir. Ancak bunların hepsinden daha mühimi mideniz hafif olur çünkü Vita'nın hazmi kolaydır. Evet, Vita tasfiye edilmiş ve asidi alınmış olan en iyi nebatî yağlarla yapılır.

Bakkalınızdan hakikî VİTA'yı ısrarla isteyiniz.

Vita yemeğin lezzeti midenin dostudur.

V.113

AKBABA YAYINLARI: MİZAH ESERLERİ

1 — KADIN OLAN ERKEĞİN Hâtıraları: Aziz Nesin'in en güzel romanı.

2 — VATANDAŞ AHMET EFENDİ: Burhan Felek'in hikâyeleri.

3 — DÜĞÜN GECESİ: Orhan Seyfi Orhon'un mizah hikâyeleri.

4 — MEŞHURLARIN NÜKTELERİ: En tanınmış fikir, sanat, politika adamlarımızın fıkra ve nükteleri.

5 — GÖZ UCU İLE AVRUPA: Yusuf Zira Ortaç'ın biribirinden güzel seyahat fıkralar.

6 — UÇAN DAİRELER: Adnan Veli'nin en güzel hikâyeleri.

7 — MİLLETLER GÜLÜYOR: Fransız, İngiliz, Rus, İtalyan, Amerikan, Alman, Yunan, Çin mizahının en seçme hikâyeleri.

Siparişlerinizi lütfen: Umum Anadolu ve İstanbul bayii: Ferhan Bozkurt ve ortağı, Kebeci han, No. 4 Ankara cad. İstanbul

— «Sıcak öpücükler...» Eh, kaloriferin üstüne koymanın faydası oldu galiba !..